

Huỳnh Dung

T Ì N H

* * *

(Tuyển tập truyện ngắn của Huỳnh Dung)

TÌNH MỸ NHÂN NGƯ

* *

Chiếc xe mui trần kiểu thể thao màu trắng bạc chạy chậm chậm trên con đường trong khu xóm và dừng trước sân một biệt thự nhỏ xinh xinh nằm trong cư xá của giới trung lưu thuộc ngoại ô Paris lúc ấy đúng vào 6 giờ 15 buổi chiều.

Chủ nhân của nó là anh chàng da vàng tuổi khoảng dưới 30, khá đẹp trai, ăn mặc lịch sự tươm tất.

Khi xe của chàng ta tắt máy thì đâu đó sau khung cửa sổ có những đôi mắt đẹp say đắm theo dõi...

Sự kiện ấy có lẽ ngày nào cũng xảy ra. Chừng như quá quen thuộc, nên anh chàng không lấy gì làm khó chịu hay ngượng ngùng.

Bằng với thái độ ung dung chàng ta thủng thẳng bước trên lối đi vào nhà, sau khi quét mắt một lượt các cửa sổ hàng xóm với nụ cười hóm hỉnh trên môi.

Quanh đây hầu như ai cũng biết người đàn ông thanh lịch đó là Việt Nam, tên Võ Hoàng Tuấn, tiến sĩ kinh tế học, hiện giữ chức Phó Giám Đốc cho hãng giấy Commex của Pháp và sống một mình trong mái nhà xinh đẹp ấy. Cũng là lý do tại sao anh chàng được nhiều đôi mắt đẹp chiếu cố và người trong xóm lưu ý!

Như thường lệ, trước khi vào nhà, Tuấn dừng trước tủ thờ để lấy báo và những trang giấy quảng cáo thương mại quăng ra ngoài. Bữa nay trong mớ hỗn độn của giấy báo có một lá thư gửi qua post Air-Mail, dán tem bưu điện xứ Mỹ.

Tuấn có chút ngạc nhiên, nghĩ nhanh trong đầu:

«- Thời buổi này mà còn có người viết thư gửi qua bưu điện, thật quái lạ!»

Cùng với ý nghĩ, chàng chăm chú nhìn lá thư, thấy đề tên người nhận là: «Monsieur Võ Hoàng» và người gửi: «Nguyễn Văn Thành» địa chỉ ở Miami.

Lần này Tuấn ngạc nhiên đến độ sững sốt, tự hỏi:

«- Nguyễn Văn Thành là ai? Vì sao biết địa chỉ của ta? Hình như người này không biết tên ta là Võ Hoàng Tuấn, nên viết tên ta là «Võ Hoàng».

Tuấn cầm lá thư trong tay với lòng thắc mắc. Chỉ vì người trong gia đình mới gọi chàng là Hoàng. Cha mẹ chàng có 3 con trai cùng mang tên Tuấn. Anh trai chàng tên Võ Nghiêm Tuấn, chàng là Võ Hoàng Tuấn và đứa em út tên Võ Anh Tuấn.

Khi còn sống chung nhà, cha mẹ chàng lấy chữ lót tên của ba anh em chàng là Nghiêm, Hoàng và Anh để kêu gọi con mà không bị lẫn lộn.

Cha mẹ chàng đã chết hồi 2 năm về trước bởi tai nạn xe trên con đường từ phi trường Charles de Gaulle – (Paris) sau chuyến du hành qua Mỹ trở về nhà. Anh trai và em trai chàng đều đã lập gia đình, có vợ con, hiện sống ở miền Nam nước Pháp. Gia đình chàng đâu có bà con thân thuộc ở Mỹ mà gọi chàng với cái tên Hoàng như người trong nhà?

Thắc mắc hiếu kỳ về lá thư của một người xa lạ, Tuấn không chờ vào nhà, mở thư ra đọc tại chỗ. Thư như vậy:

Miami ngày...

Cậu Hoàng,

Hai năm về trước nghe một người bạn ở Paris kể lại cái chết thê thảm của anh chị Võ sau chuyến qua Mỹ trở về Pháp, gia đình chúng tôi vô cùng đau buồn. Thời gian qua, chúng tôi không dám liên lạc thẳng với cậu để nhắc lại cuộc gặp gỡ của

cha mẹ cậu và gia đình chúng tôi vào năm ấy, vì sợ động mối thương tâm của anh em cậu về cái chết của cha mẹ.

Nay đã hai năm trôi qua, tôi nghĩ giờ đây anh em cậu đã phôi pha nỗi buồn khổ về sự ra đi của cha mẹ và cuộc sống đã ổn định, nên tôi viết thư này để nhắc về câu chuyện xưa...

Chắc cậu không quên hồi 15 năm về trước gia đình chúng tôi qua Paris và lưu lại nhà ba mẹ cậu một tuần ở căn nhà quận 13? Năm đó chúng tôi và ba mẹ cậu đã ước hẹn hôn nhân cho cậu với con gái tôi Thùy Yên, khi cả hai đến tuổi trưởng thành.

Việc này anh chị Võ đã nhắc lại với gia đình chúng tôi ngày anh chị qua Mỹ gặp lại chúng tôi cách đây 2 năm. Cuộc hội ngộ giữa bạn bè sau 15 năm rất vui vẻ và ngày đó hai bên quyết định thực hiện hôn ước năm xưa và sẽ định ngày thành hôn cho cậu và con gái tôi sau khi anh chị Võ trở về Paris bàn lại với cậu.

Tiếc rằng chuyến trở về Paris anh chị Võ gặp nạn, nên anh chị Võ chưa kịp bàn bạc với cậu về hôn nhân của cậu với con gái tôi thì đã qua đời!

Thư này tôi gửi về địa chỉ nhà cậu mà anh chị Võ đã biên cho chúng tôi lần chót gặp mặt. Tôi hy vọng cậu chưa thay đổi chỗ ở và nhận được thư tôi. Sau đó hồi âm cho chúng tôi biết quyết định của cậu hiện giờ ra sao?

Giả như nay cậu đã lập gia đình, xin cho chúng tôi biết rõ. Nếu chưa lập gia đình và muốn thực hiện việc đính ước với con gái tôi thì cũng nên gấp tính chuyện hôn nhân, vì tuổi xuân của con gái tôi có hạn.

Trường hợp nếu cậu chưa lập gia đình, nhưng muốn huỷ hôn ước thì chúng tôi hoàn toàn đồng ý. Chúng tôi chỉ yêu cầu cậu sang Mỹ gặp mặt chúng tôi để xác nhận và cho biết lý do.

Chúng tôi chờ tin cậu.

Ông bà Nguyễn văn Thành.

2719 Albert St.

Miami-FL 33131 - USA

Tel.407-222-3111

Đọc đến hàng chữ cuối cùng toàn thân Tuấn toát mồ hôi lạnh. Chàng đứng chờ người một lúc lâu mới mở cửa đi vào nhà, buông mình trên chiếc ghế bành trong phòng khách như kẻ mất hồn!

Trời ơi! Một bức thư đòi nợ vì một lời hứa hẹn của cha trong một đêm say!

Bỗng nhiên chàng là kẻ mang món nợ tình với một cô gái bá vợ!

Nhưng tại sao bao nhiêu năm qua gia đình đó và ba mẹ chàng không nhắc đến? Câu chuyện ấy đã không còn trong ký ức chàng, hay nói đúng ra 17 năm qua chàng không hề nghĩ đến!

Tuấn nhắm mắt lại hồi nhớ dĩ vãng...

Thuở ấy chàng còn nhỏ lắm, cha mẹ chàng có mời hai vợ chồng người bạn thân từ Mỹ đến nhà ở chơi vài ngày. Cùng đi

với họ có cô con gái khoảng tuổi với em út của chàng, tên Thùy Yên.

Chàng từng nghe cha kể: «ông Thành với cha là người cùng quê ở Việt Nam và là bạn bè thân thiết từ nhỏ. Cả hai cùng là sinh viên rời Việt Nam từ năm 1960. Ông ấy du học ở Mỹ, còn cha chàng qua Pháp. Sau khi tốt nghiệp cả hai chưa kịp về nước thì miền Nam rơi vào tay bọn cộng sản. Quốc nạn xảy ra nên từ đó hai người không liên lạc nhau. Một thời gian sau khi cuộc sống ổn định cả hai đều đã lập gia đình, có vợ, có con. Lúc đó cả hai mới nối lại tình bạn thuở xưa và thư từ liên lạc.

Chuyến đi qua Pháp của gia đình ông Thành ghé thăm cha chàng ở Paris vào năm đó là lần đầu bạn bè gặp lại sau thời gian dài. Cho nên gia đình hai bên vui vẻ thân thiết lắm.

Trong niềm vui hội ngộ bạn cũ, cha chàng bày tiệc linh đình đãi khách. Quanh bàn ăn có cha mẹ với ba anh em chàng và khách thì chỉ ông bà Thành với cô con gái tên Thùy Yên.

Trong lúc người lớn ăn uống say sưa chuyện trò vui vẻ, hai bên cao hứng muốn kết xui gia với nhau. Cha chàng vừa cười vừa nói:

- Ba đứa con trai của tôi, thằng Nghiêm đã 20 tuổi, thằng Hoàng 12 tuổi, thằng Anh 6 tuổi. Vậy anh chị chọn đứa nào làm rể tương lai?

Ông Thành cười hề hề đáp:

- Ba đứa con của anh đều khôì ngô tuấn tú, tiếc rằng tôi chỉ có một con gái Thùy Yên sắp 6 tuổi. Xem ra tôi phải chọn chú rể là cháu Hoàng, đứa con giữa của anh chị rồi!

Cha chàng mừng rỡ vỗ tay reo:

- Được lắm! Bữa nay kể như bên nhà vợ đã chọn rể rồi đấy nhé? Vậy bữa tiệc này xem như lễ đính ước hôn nhân giữa Hoàng con tôi với cháu Thùy Yên.

Mọi người quanh bàn tiệc đều vỗ tay cười rộ lên sau câu nói của cha. Đương nhiên lúc ấy Tuấn mới 12 tuổi, cô bé Thùy Yên chỉ 6 tuổi. Hai đứa con nít đâu hiểu biết gì mà phản đối hay ưng chịu?

Chàng chỉ nhớ mình ngồi thộn mặt trên ghế y như thằng ngáo, không dám hó hé một lời. Đến khi Tuấn nghe cha mẹ bảo đứng lên làm lễ gọi ông bà Thành là cha mẹ vợ thì ngượng ngùng nói lí nhí mấy lời theo lệnh của cha, sắc mặt khốn khổ vô cùng. Còn cô bé Thùy Yên thì hình như giấu mặt dưới gầm bàn, xem chừng cô bé quá hổ thẹn không dám nhìn ai.

Anh trai chàng năm đó đã 20 tuổi, lớn lên trong xã hội Âu Mỹ, đương nhiên không đồng ý việc cha mẹ quyết định hôn nhân cho con cái. Vì thế khi nghe cha mẹ và ông bà Thành đính ước cho em mình vào tuổi nhóc con, anh có vẻ chống đối, nhưng không dám nói ra trước mặt khách. Anh bực mình đứng lên, xin phép rời bàn ăn với sắc mặt khó chịu.

Chỉ mỗi thằng Anh, em của Tuấn, thì hí hửng mừng vui khi nghe biết cô bé Thùy Yên sẽ là vợ của anh mình. Nó chớp chớp mắt nhìn Tuấn trêu ghẹo. Có lẽ nó vui lắm vì có chị dâu bé tí vào tuổi với nó!

Câu chuyện đã trải qua 15 năm, có nghĩa là trước ngày cha mẹ chàng đi Mỹ thăm bạn, không ai nhắc nhớ đến hôn ước. Có lẽ mọi người cho đó là lời nói cao hứng của cha mẹ đôi bên trong một đêm vui say, không có ý nghĩa gì cả!

Chàng nay đã 29 tuổi, cô bé Thùy Yên chắc đã 23 tuổi rồi? Chàng không nhớ rõ mặt mũi cô bé thuở ấy ra sao? Nhưng hình như cô ả không có đặc điểm gì ngoài tính nhõng nhẽo hay khóc.

Sự thật dù cô bé Thùy Yên năm xưa có trở thành thiếu nữ yêu kiều mỹ lệ xinh đẹp như người mẫu chẵn nữa, chàng cũng không hứng thú! Vì chàng không thuộc vào thế hệ chấp nhận hôn nhân do cha mẹ sắp đặt.

Lớn lên xứ người, du nhập tư tưởng Âu Mỹ, quan niệm tình yêu và hôn nhân của Tuấn hoàn toàn không giống người Á Đông.

Bởi vì người vợ ngày nay phải hiện diện với chồng trong những cuộc gặp gỡ quan trọng ngoài xã hội. Cho nên người vợ lý tưởng của Tuấn không cần phải đẹp lắm, cũng không cần có bằng cấp cao, nhưng phải là người con gái hiểu rộng biết nhiều, ăn nói đi đứng chững chạc quý phái...

Người vợ như thế không thể là một cô trẻ tuổi ngu ngốc, không biết gì, thiếu kinh nghiệm đường đời và trong tình yêu. Điều quan trọng là cả hai phải quen biết trước, phải tâm đầu ý hợp, phải yêu nhau, thì mới tính chuyện hôn nhân.

Như chàng nào biết gì về cô gái Thùy Yên thì làm sao có thể yêu cô ta mà bàn chuyện hôn nhân?

«- Không! Ta nhất định không chấp nhận cuộc hôn nhân này! Xem ra ông Thành cố ý làm khó dễ ta, buộc ta phải qua Mỹ giáp mặt ông để lý luận. Cũng được! Ta qua đó giải quyết vấn đề, sẵn dịp lấy ngày nghỉ phép đi chơi, kể như chuyển đi nghỉ thường niên. Ta sợ gì gia đình đó mà lánh né trốn chạy chứ?»

Tuấn lẩm bẩm nói với mình, chân không ngừng bước, trong đầu nghĩ ngợi lung tung...

« Thời đại này sao còn có ông già hủ lậu như vậy hè? Thật tức cười quá! Còn cô gái Thúy Yên ra sao? Cô sinh ra và lớn lên ở Mỹ, sao lại dễ dàng chấp nhận cuộc hôn nhân không tình yêu? Có lẽ cô ta xấu xí không kiếm được chồng và thuộc hạng gái khờ khạo nên mới chịu để cha mẹ «đặt đâu con ngồi đấy»! Thật là xui xẻo cho ta!

Chàng lắc lắc đầu tỏ vẻ bực mình khi nghĩ đến cô gái Thùy Yên, nên bước chân hết sức nặng nề khó chịu.

Vào nhà, việc đầu tiên chàng làm là mở máy điện tử ra và tìm sở du lịch đặt mua vé máy bay khứ hồi Paris – Miami thời gian hai tuần, khởi hành vào cuối tuần này.

Chàng dự tính nửa buổi đến nhà ông Thành giáp mặt ông ta hủy bỏ hôn ước, ba ngày đi chơi đây đó vùng Miami, những ngày còn lại chàng sẽ bay qua hải đảo San-Juan là thuộc địa cũ của Mỹ, cách Miami một hai giờ bay, để nghỉ hè tắm biển trước khi trở về Paris.

Làm xong việc đặt vé máy bay, chàng ngồi thư trước bàn viết mừng tượng khi vào nhà ông Thành có một cô gái 22-23

tuổi ăn mặc quē mùa, dáng điệu nhút nhát rụt rè, bước ra chào chàng với thái độ lúng túng mắc cỡ... thì bật cười một mình.

* *

Chiếc Airbus 340 của Hàng Không Air-France đưa Tuấn đến phi trường Miami vào lúc 1 giờ trưa. Chàng lấy phòng ngay khách sạn tại phi trường nên không phải mất thì giờ tìm chỗ ở.

Vào phòng trọ vừa sắp xếp hành lý, Tuấn vừa nghĩ:

«Trước tiên ta phải điện thoại báo tin ông Thành hiện ta đã tới Mỹ và hẹn ngày giờ đến nhà họ. Việc kế tiếp ta phải hỏi thăm khách sạn thuê xe. Bởi xứ Mỹ rộng lớn, thành phố mênh mông, nếu muốn đi đây đi đó cần phải có xe để di chuyển».

Nghĩ trong đầu việc phải làm, nên xong việc sắp xếp hành lý, Tuấn lấy bức thư của ông Thành tìm số điện thoại của ông ta để quay.

Lúc cầm điện thoại trong tay bỗng dưng Tuấn nghe trong lòng có chút hồi hộp, vì không biết mình sẽ nói chuyện với người nào trong gia đình ấy? Và chàng sẽ mở đầu câu nói ra sao?

Chàng sợ phải đối thoại với bà Thành hay cô gái Thùy Yên, vì với phụ nữ chàng e ngại nói những lời mịch lòng.

Ngần ngừ một lúc Tuấn quyết định dù người đó là ai, chàng sẽ không nói lời gì ngoài việc báo tin ngày giờ chàng sẽ tới nhà họ.

Chuông điện thoại reo nhiều lần thì đầu giây bên kia mới có người cầm máy:

- Allo, tôi nghe đây.

Nghe giọng đàn ông, Tuấn không còn e dè nữa, vội vàng lên tiếng:

- Xin lỗi, có phải ông là ông Nguyễn văn Thành không?

- Phải! Chính tôi! Ông là ai?

- Thưa ông, tôi là Tu... là là... Hoàng ở Paris. Tôi đã nhận được thư ông thì...

Sở dĩ Tuấn ú ớ khi nói tên mình, vì nhớ lại ông Thành không biết chàng tên Tuấn. Ông chỉ biết chàng là Hoàng, cái tên chữ lót mà cha mẹ gọi trong nhà.

Nghe chàng xưng tên, ông Thành ngắt lời chàng với giọng vui mừng:

- À, là cậu Hoàng hả? Cậu đã nhận được thư tôi rồi sao? May quá! Bao giờ cậu định qua Mỹ bàn chuyện hôn nhân?

- Thưa ông! Tôi hiện đang ở Miami. Tôi điện thoại báo tin ông tôi sẽ...

Ông Thành vẫn không để Tuấn dứt câu, vui mừng reo lên:

- Hoá ra là cậu đã tới đây rồi à? Cậu hiện ở đâu? Nếu vừa xuống máy bay, tôi sẽ đến phi trường đón cậu về nhà tôi...

Đến lượt Tuấn ngắt lời ông ta:

- Tôi đang ở khách sạn! Tôi điện thoại để báo tin ông và xin phép ông vào khoảng 8 giờ tối nay tôi sẽ đến...

- Sao lại ở khách sạn? Ở khách sạn làm gì cho hao tốn? Trước sau gì cậu cũng là người một nhà mà? Đừng ái ngại! Mau trả khách sạn rồi đến nhà tôi ngay.

Rồi không chờ Tuấn nói thêm, ông gọi vợ ơi ới ở đầu giây bên kia:

- Bà xã! Bà nghe rõ đấy chứ? Cháu Hoàng đã tới Miami rồi! Bà mau dọn phòng cho khách và sửa soạn buổi cơm chiều đãi thẳng rể tương lai của chúng ta. Thùy Yên con! Con không được đi đâu ra ngoài! Hãy ở nhà chờ đón vị hôn phu.

Bị ông Thành chận họng mấy lần, Tuấn cứ mặc tình để ông nói, chùng nghe ông nói mấy lời với vợ con ông, Tuấn kinh tâm động phách, vội vàng lên tiếng:

- Thưa ông! Tôi muốn ở khách sạn! Ông bà không cần bận rộn vì tôi! Tối nay tôi xin phép tới nhà gặp ông bà vào khoảng 8 giờ. Chào ông.

Chàng cúp đường giây sau câu nói, vì không muốn để ông Thành nói thêm lời «trói buộc» mình với con gái ông ta.

Chàng nghĩ, cuộc điện đàm chấm dứt, chắc ông sẽ nhận ra thái độ lạnh nhạt của chàng và sẽ đoán được tình cảm của chàng với con gái họ không có. Như thế họ sẽ không hy vọng gì ở chàng và tối nay khi gặp mặt chàng, họ sẽ chấp nhận dễ dàng việc hủy bỏ hôn ước.

Buông điện thoại xuống, Tuấn thở một hơi dài nhẹ nhõm vì đã làm xong một việc khó khăn ! Chuyện kế tiếp là chàng đi thuê xe...

* *

Hãng cho thuê xe có văn phòng tại khách sạn nên Tuấn không phải đi đâu xa và thủ tục dễ dàng nhanh chóng nên ít phút sau đó Tuấn đã có được «con ngựa sắt» để phóng trên đường dài.

Chiếc xe chàng thuê là xe của Nhật hiệu Toyota mới ra năm nay, xinh xắn, có đầy đủ tiện nghi tân kỳ.

Trong lòng hứng thú, Tuấn lái xe chạy phon phon trên đường mà không biết đi đâu? Xe lăn bánh trên con đường vô định chốc lát đưa Tuấn đến bờ biển.

Nhìn biển nước mênh mông xa tít chân trời, Tuấn như bị thú hút cái đẹp của đại dương, tìm chỗ đậu xe bên đường, rồi thả bộ đi chậm chậm dọc theo bãi biển...

Giờ ấy khoảng 2-3 giờ trưa, nắng thật gay gắt, không có người tắm biển hay phơi nắng, cũng không có trẻ con chạy

nhảy nô đùa trên bãi. Đó đây thật vắng lặng, nếu không nghe tiếng sóng vỗ nhẹ nhẹ, với bước chân trên cát Tuấn đã tưởng mình đang đi trên sa mạc hoang vu!

Cuộc đời Tuấn lúc nào cũng chộn rộn, ít có được giây phút nhàn hạ yên tĩnh. Bởi thế chàng rất thích những con đường vắng và những vùng trời tịch mịch không người. Đó là lý do hàng năm chàng thường đến những vùng núi heo lánh hay những hải đảo ít du khách vào dịp nghỉ thường niên.

Năm nay chàng dự tính sẽ đến một hải đảo nhỏ của Hy Lạp nghỉ hai tuần để tắm biển, để sống những ngày yên tĩnh xa lánh xã hội ồn ào. Ngờ đâu giờ chót chương trình phải thay đổi vì bức thư của ông Thành!

Chương trình đi Hy Lạp nghỉ thường niên năm nay đành phải đổi hướng qua Mỹ! Chỉ vì chàng không muốn làm lơ hay trốn tránh sự thật, nên chẳng thà đến gặp gia đình ông Thành giải quyết món nợ hôn ước càng sớm càng tốt.

Chàng hoạch định chương trình 3 ngày ở Miami là ngay ngày đầu đến nhà ông Thành để giải quyết mọi sự. Như thế chàng mới có tâm trí thanh thoi đi đó đi đây...

Vốn đã sắp sẵn trong đầu những câu phải nói khi gặp gia đình họ, nên hiện tại Tuấn không bận bịu lo nghĩ gì. Trong lòng thanh thản, chàng thả bộ dưới trời nắng gay gắt với bước chân thư thả của kẻ nhàn du.

Thình lình toàn thân Tuấn lão đảo suýt ngã, vì một người từ trong ngôi nhà mát chạy bắn ra, đâm sầm vào người chàng...

Tuấn còn đang chơi với chưa kịp đứng thẳng lên, đã bị người kia vung tay xô chằng tránh ra để chạy tới...

Lần này Tuấn không gượng đỡ được nữa, té nhào xuống cát!

Lồm cồm ngồi dậy, Tuấn tức giận đuổi theo kẻ «vô giáo dục» kia để cho hắn một bài học. Nào ngờ khi nhìn thấy «kẻ đó» có mớ tóc dài đen nhánh lòa xỏa xuống vai và vóc người thanh tú trong bộ y phục phụ nữ thời trang màu trắng... Tuấn mới nhận ra «hắn» là một cô gái!

Cô ta chạy phăng phăng ra biển như một người điên. Tuấn rượt theo phía sau chỉ nhìn thấy lưng, nên chàng không rõ mặt mũi cô ra sao? Thuộc giống dân gì?

Một điều Tuấn nhận ra là cô ta chạy nhào ra biển nước không phải để tắm, vì nếu không thì tại sao cô không mặc áo tắm?

Tuấn chợt hiểu con người trước mắt chàng đang tìm cái chết, nên mới chọn giữa trưa vào lúc bãi biển không người mượn dòng nước đại dương đưa về cõi chết!

Không suy nghĩ gì thêm, Tuấn phóng xuống nước lội rượt theo cô gái... Vừa lúc chàng sắp bắt kịp cô thì có một đợt sóng to tràn tới vút cả hai trôi ra xa. Cô gái lụp ngụp trong nước một giây rồi chìm lĩm...

Trong lúc khẩn trương Tuấn không chần chừ, lặn ngay xuống nước quờ quạng tìm kiếm cô gái... May mắn thay chàng chụp được cô ta.

Cũng nhờ chàng bơi lội giỏi mới có thể lặn xuống nước sâu kéo được cô ta lồi trở lên. Chàng ôm cô gái lồi vào bờ trong tình trạng cô hôn mê bất tỉnh.

Chàng đặt nạn nhân nằm trên cát và làm phương pháp cứu người chết đuối.

Không bao lâu cô ta hồi tỉnh, rên ư ử...

Lúc đó Tuấn mới lưu ý kẻ chán đời không phải là người Mỹ da trắng. Tuổi cô vào khoảng 25-27, gương mặt xinh đẹp, mũi cao, mắt to đen, mi dài cong vút, màu da ngăm ngăm.

Trông cô có phần hơi giống gái Hạ-Uy-Di. Hay nói đúng hơn cô giống người đẹp miền nam Thái Lan, hay Mã Lai, Nam Dương, Phi Luật Tân...

Chàng nghĩ, một cô gái không vào tuổi 15-17 thì chắc không phải tìm cái chết vì thất tình. Và với bộ y phục thời trang trên người, chắc cô cũng không thuộc loại tìm cái chết vì nghèo túng.

Tuấn tự hỏi:

«- Vì lý do gì khiến cô này không thích sống nữa vậy hè?

Rồi chàng tự trả lời:

«- Ngoại trừ cô là tiên nữ chán cảnh trần tục, ta không tìm ra lý do nào khiến một nàng xinh đẹp như vậy đi tìm cái chết!

Trong lòng thắc mắc tò mò, Tuấn muốn biết tâm sự cô gái nên lên tiếng hỏi:

- Miss... How do you feel? (Cô... cô cảm thấy thế nào?)

Dĩ nhiên chàng nói tiếng Anh, vì nghĩ rằng dù cô ta là dân nước nào, đã sống ở Mỹ cô phải nói tiếng Anh.

Chàng hỏi 2, 3 lần, cô gái mới mở mắt ra. Song cô không nói lời nào, mà lệ trong khoé mắt trào ra như suối!

Thấy cô ta khóc, Tuấn lặng im không hỏi han gì thêm, để mặc tình cho cô ta khóc thật hả hê.

Một lúc, chờ cô ta dịu cơn cảm xúc, chàng mới nhỏ nhẹ nói:

- Why do you want to die? Is life not beautiful? (Vì sao cô muốn chết? Đời không đẹp sao?)

Cô gái đã nín khóc, gương đôi mắt to đen với hàng mi cao vút còn ướt lệ nhìn chàng chăm chăm không trả lời, khiến Tuấn có cảm tưởng như cô ta không hiểu lời mình. Hình như cô ta không hiểu được tiếng Anh?

Chàng lúng túng không biết dùng thứ ngôn ngữ gì để đàm thoại với cô ta?

Ngần ngừ một lúc, chàng lại dùng tiếng Anh hỏi thêm:

- What's your country? Do you speak English? Do you understand what I say? Why don't you enjoy your life? And why you... (Cô là dân nước nào? Cô nói tiếng Anh chứ? Cô

*hiểu lời tôi nói không? Vì sao cô không thưởng thức đời mình?
Tại sao cô...)*

Thình lình cô gái cau mày ngắt lời chàng, hỏi lại:

- And you? What's kind of yours? Why do you speak so much? (*Còn ông? Ông là giống dân gì? Sao ông nói nhiều quá vậy?*)

Câu nói thình lình của cô gái khiến Tuấn giựt mình trở mắt nhìn sững cô ta...

Té ra cô hiểu tiếng Anh quá rành! Giọng nói của cô y như người Mỹ chính tông nữa là? Vậy mà cô ta không thèm trả lời những câu hỏi của chàng, lại còn nói lời mai mỉa chàng! Đúng là một cô gái đáo để hết cỡ!

Tuy bị ê mặt và có chút xấu hổ vì câu nói của cô ta, nhưng Tuấn không lấy thế làm giận.

Chàng nghĩ, cô ta vừa đi tìm cái chết, tinh thần khủng hoảng, chàng không nên trách cô. Mà trái lại chàng cần phải có thái độ thân thiết, lời nói dịu ngọt, giúp cô vượt cơn rối loạn tinh thần, yêu đời trở lại.

Đã có ý định cứu người phải cứu đến cùng, chàng nở nụ cười thân ái, giới thiệu mình với giọng thật dịu:

- I am Vietnamese. My name is Tuan. I am a tourist in this country only. I live in France. And you? (*Tôi là người VietNam. Tôi tên Tuan. Tôi chỉ là khách du lịch trên xứ này. Tôi sống ở Pháp. Còn cô?*)

- Việt Nam? Hèn chi ông nhiều chuyện như vậy! Tôi hỏi ông, tôi muốn chết mắc mớ gì đến ông mà phá đám?

Câu nói tiếng Việt thoát ra từ môi miệng người đẹp mà Tuấn không tưởng là gái Việt, khiến chàng kinh hãi há hốc mồm trôn trối nhìn cô ta như một thằng ngáo, y không nghe không hiểu cô nói gì?

Cô gái chống tay ngồi dậy, trừng mắt nhìn Tuấn, hỏi tiếp:

- Sao ông có vẻ ngớ ngẩn thế? Ông xưng là người Việt nên tôi nói tiếng Việt đó. Chẳng lẽ ông không hiểu tiếng Việt à? Tiếng mẹ đẻ không hiểu, vậy mà làm phách nói tiếng Anh, không thấy lố bịch à?

Bị xỉ vả tới tấp, Tuấn ngồi thộn mặt như anh chàng si bị «đào» tát tai, chơi với mặt mày, không chống đỡ nói năng được gì!

Người đẹp lại bồi thêm một câu:

- Đừng giả bộ ngây ngô không hiểu lời tôi! Ông muốn nhiều chuyện xen xỏ vào đời tư người khác thì tốt hơn đi tìm kẻ nào khác... Còn tôi, tôi làm gì mặc tôi! Cấm ông theo tôi phá đám!

Nói xong câu đó, cô gượng sức đứng lên bước đi. Nhưng người cô lão đảo, chân bước tới không vững! Chỉ vì sức cô còn yếu sau trận chết đuối khi nãy.

Thấy cô gái sắp ngã, Tuấn vùng đứng lên nhào tới chụp cô ta. Song chàng dùng sức quá trớn, khi chụp được cô gái cả hai té lăn xuống cát và cô ta nằm gọn trong lòng chàng.

Không rõ vì hồ thẹn bị đàn ông lạ ôm trong lòng, hay tức giận vì bị té, cô gái đập bình bình lên ngực Tuấn, vừa khóc vừa la lớn:

- Buông tôi ra! Buông tôi ra! Để tôi chết! Tôi muốn chết!

Tuấn vừa nới lỏng vòng tay định buông cô gái ra, nghe mấy tiếng «để tôi chết! tôi muốn chết!», chàng sợ cô lại nhào ra biển nên ôm cô chặt cứng.

Cô gái vừa khóc vừa vùng vẫy chống đối. Tuấn càng xiết mạnh vòng tay, toàn thân chàng đè lên mình cô ta.

Không làm sao vượt khỏi sức kèm chế của Tuấn, cô gái tức giận thét to:

- Police! Help me! Police! Help me!

Tuấn sợ cảnh sát và người qua lại nghe cô la thét cầu cứu tưởng chàng cưỡng hiếp cô ta, nên vội vàng trám miệng cô ta bằng một nụ hôn...

Sự thật Tuấn không định hôn cô gái!

Chàng chỉ muốn khoá miệng cô ta, không cho cô nói ra tiếng. Ngờ đâu khi môi chàng đặt lên đôi môi xinh đẹp ấy, toàn thân chàng như có luồng điện chạy vào... Chàng nghe hồn xác mê mê ngây ngất như kẻ si tình đang cùng người yêu trao đổi nụ hôn đầu...

Trong đời Tuấn không phải là chàng chưa từng ôm một thiếu nữ trong lòng để trao đổi nọ hôn. Nhưng có thể nói, chưa lần nào chàng có cái cảm giác kỳ diệu như thế. Thật lạ lùng!

Chẳng rõ nọ hôn kéo dài bao lâu? Chỉ biết rằng sau đó cô gái không còn vòng vẩy chống đối, nên vòng tay của Tuấn không còn giống đôi gọng kềm không chế, mà trở thành vòng tay của kẻ si tình ôm ấp người yêu...

Đang lúc hôn xác chơi vơi, Tuấn chợt nghe tiếng trẻ con thét bên tai:

- Hey! Guys! Come here! Look these lovers... (*Ê, tụi bây ơi! Tới đây! Tới coi cặp tình si này...*).

Tiếng thét của thằng bé quá lớn khiến Tuấn tỉnh mộng buông cô gái ra, ngoái đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nói...

Một bầy con nít Mỹ từ xa chạy tới như đàn ong vỡ ổ!

Tuấn hốt hoảng đỡ cô gái ngồi dậy và dìu cô đứng lên bước đi. Song cả hai chưa kịp nhấc đôi chân đã bị «hàng rào con nít» vây quanh...

Nhìn đám con nít cười khúc khích với nhau, cô gái hồ thẹn ôm mặt khóc. Tuấn thấy cô khóc trong lòng hết sức ái ngại, nhưng không biết làm thế nào để đuổi bọn trẻ đi?

Cũng may trẻ con Mỹ biết điều giáo dục, thấy cô ta khóc chúng lịch sự kéo đi chỗ khác.

Đám con nít vừa quay lưng đi, Tuấn vội vàng giữ cát bụi trên quần áo mình và giúp cô gái giữ cát trên y phục cô. Cũng

vì khi nãy cả hai té lăn dưới bãi trong bộ y phục đẫm nước, cát dính đầy lên y phục.

Cô gái đứng im để mặc tình cho Tuấn giữ cát dính trên người cô. Hai tay cô vẫn ôm mặt khóc thút thít.

Tuấn không rõ cô giấu mặt để khóc vì lý do đau khổ chuyện đời cô, hay vì hổ thẹn bị chàng cưỡng bức nộ hôn lúc nãy?

Chàng dìu cô ta đi ra hướng đường lộ và nói:

- Chúng ta không nên ở đây nữa! Tôi đưa cô đến xe tôi, chúng ta đi chỗ khác nhé?

Cho đến lúc đó cô gái mới buông hai tay che mặt ra, nhưng cô không nhìn Tuấn, cũng không trả lời ưng thuận hay không đề nghị của Tuấn. Cô ngoan ngoãn bước theo Tuấn đi đến chỗ đậu xe.

Chàng mở cửa mời cô ngồi nơi ghế phía trước. Cô râm rập nghe theo lời chàng như người bằng máy!

Chàng vào xe ngồi bên cạnh nàng, vừa thắt dây an toàn vừa hỏi:

- Nhà cô ở đâu? Cô chỉ đường để tôi lái xe đưa cô về nhà nhé?

Cô gái lắc đầu, lệ trong khoé mắt lại ứa ra...

Tuấn nghĩ:

«Nỗi đau khổ phát nguồn từ nhà cô, cô tuyệt vọng mới đi tìm cái chết. Bởi thế cô chưa muốn về nhà. Vậy chàng cũng không nên đưa cô về nhà trong lúc này».

Nghĩ như vậy nên chàng gạt đầu ra chiều thông cảm với cô, nhỏ nhẹ nói:

- Nếu cô không muốn về nhà trong lúc này, hay là tôi đưa cô đến khách sạn nghỉ đỡ một lúc nhé?

Cô gái vẫn lặng thinh, nhưng không tỏ ý phản đối. Tuấn nghĩ cô ưng chịu, nên rồ máy chạy vút về phía phi trường.

Vì đường phố xa lạ, chàng phải để tâm lái xe nên không chuyện trò hỏi han cô ta điều gì thêm. Vả lại, chưa chắc cô chịu mở miệng đàm thoại với chàng!

Xe chạy vào khách sạn ở phi trường và dừng nơi bên đậu, cô gái trở mắt kinh ngạc, nhưng tuyệt nhiên cũng không mở miệng hỏi điều gì!

Tuấn đoán được những thắc mắc trong lòng cô, nên tự động giải thích:

- Như tôi đã nói với cô lúc nãy, tôi là du khách ở đây, hiện ngụ ở khách sạn International ngay tại phi trường.

Chàng vừa nói vừa mở cửa xe dìu cô gái đi vào khách sạn và tới quầy tiếp khách (reception) lấy chìa khoá phòng. Cô vẫn lặng im đi bên cạnh chàng như kẻ không hồn.

Cả hai lấy thang máy lên tầng trên. Khi Tuấn mở cửa thang máy dìu cô đi đến trước cửa phòng chàng, Tuấn bỗng

nhận ra sắc mặt u ám của cô chứa nỗi lo lắng sợ hãi, chân bước ngập ngừng...

Chàng chột hiệu, có lẽ cô lo sợ việc đi vào phòng trọ với người đàn ông xa lạ!

Bỗng nhiên Tuấn nghĩ đến định luật sinh tồn mà Thượng Đế đã ban cho tất cả sinh vật trên trái đất là bản năng tự vệ khi còn sống.

Cô gái này đã muốn tìm cái chết, tức là đã coi nhẹ sinh mạng mình, thế mà giờ phút này vẫn lo lắng cho sự an nguy của bản thân!

Chàng liếc nhìn cô ta... thấy gương mặt đẹp của cô ta lúc đó trắng bạch, đôi môi mím chặt vào nhau. Chùng như nỗi lo sợ của cô ta không kèm chế được nữa! Trong lòng bất nhẫn cảm thương, chàng nhỏ giọng bảo:

- Cô an lòng vào phòng tôi nghỉ đỡ một lúc nhé? Tôi có việc phải đi ra ngoài đến khuya mới về. Một lúc nữa khi cô thấy khoẻ lại, tinh thần an định có thể về nhà, thì cô tự tiện khóa cửa phòng tôi ra đi. Chìa khoá phòng cô giao lại cho nhân viên khách sạn ở reception là được.

Chàng nói và mở cửa cho cô gái bước vào phòng. Còn chàng vẫn đứng bên ngoài, chờ cô khép cửa lại mới quay lưng đi.

Cô gái đứng yên nơi ngưỡng cửa một lúc vụt ngược mắt nhìn Tuấn, nói giọng cảm xúc:

- Em đã không sợ thần chết thì có gì em lại sợ ông? Nếu ông không có việc phải đi ra ngoài, ông không cần phải đi nơi nào khác để nhường phòng cho em đâu.

Từ lúc vớt cô ta từ biển nước cứu cô tỉnh lại, Tuấn chỉ nghe cô sĩ vả nói móc, sau đó cô trở thành người câm. Cho đến bây giờ Tuấn mới nghe được lời thân thiết từ chiếc miệng xinh đẹp đó. Chàng mừng rỡ nói:

- Cám ơn cô đã tin tưởng tôi. Sự thật tối nay tôi có việc phải đi vắng. Hiện giờ thì còn sớm. Nếu cô không e dè lo ngại, tôi xin phép ở lại đây trò chuyện với cô một lúc.

Thâm tâm Tuấn vẫn muốn tìm hiểu tâm sự cô ta để biết lý do vì sao cô không thiết sống nữa? Vả chăng nỗi cảm xúc của nụ hôn nơi bãi biển lúc này y như có sợi dây vô hình ràng buộc giữa chàng với nàng. Chàng không muốn cuộc gặp gỡ này chỉ là bèo mây!

- Mời ông vào đi! Đây là phòng của ông mà?

Được nàng cho phép, Tuấn hoan hỉ bước vào phòng khép cửa lại. Chàng mời nàng ngồi nơi chiếc ghế bành, rồi đi đến bàn nhỏ cạnh giường nhất máy điện thoại lên, vừa hỏi:

- Chắc cô mệt và khát lắm? Tôi gọi bồi phòng mang trà nóng cho cô uống nhé?

Nàng lắc đầu:

- Cám ơn ông! Em không khát lắm!

Rồi nàng bật cười nhỏ:

- Có lẽ vì lúc này em đã uống nước biển quá nhiều rồi!

Nghe câu nói và giọng cười của nàng chứa nhiều chua cay gượng gạo, chàng đưa mắt nhìn nàng... thấy lệ trên khoé mắt nàng lại chảy ra.

Chàng lấy khăn tay bước tới thấm nước mắt cho nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Cô đừng khóc nữa! Mọi việc sẽ qua mà?

Rồi chàng đổi giọng thân thiết hỏi:

- À, tôi có thể biết tên em là gì để tiện gọi không?

- Em không muốn nghĩ đến đời mình! Em càng không muốn nhắc nhớ đến tên mình nữa!

Nàng đáp lời chàng bằng giọng nghẹn ngào tức tưởi. Tuấn hiểu được tâm trạng nàng, vội vàng nói:

- Không sao! Nếu em muốn quên dĩ vãng hay quên cả họ tên thì em đừng nhắc nhớ đến nữa! Hay là tôi tạm gọi em là «Mỹ Nhân Ngư» nhé?

Cô gái giương đôi mắt lệ nhìn chàng như không hiểu lời chàng nói. Tuấn mỉm cười hỏi:

- Em biết «Mỹ Nhân Ngư» là gì không?

Chàng hỏi và giải thích ngay:

- Ngày xưa ngày xưa... các chàng thủy thủ trên những con tàu xuyên qua vùng eo biển Anh quốc qua địa lục Âu Châu thường nghe tiếng hát thanh tao của người con gái vang vọng vào những đêm trăng. Họ bị mê hoặc bởi tiếng hát nên theo dõi và cuối cùng tìm thấy nơi ghềnh đá có một loài cá hình thù giống như người con gái đẹp. Từ đó họ đặt tên loài cá ấy là «Mỹ Nhân Ngư». Dĩ nhiên đó là câu chuyện thần thoại. Sự thật ngoài đời cũng có giống cá ấy. Ví như tôi tìm thấy em từ biển nước. Em lại xinh đẹp như vậy thì chỉ có thể là «Mỹ Nhân Ngư» thôi!

Tuấn nói đến đó đưa mắt nhìn «Mỹ Nhân Ngư» với ánh mắt thật vui.

Cô gái nghe Tuấn kể chuyện đã nín khóc, đôi má xanh xao đã ửng hồng. Cô gượng cười, nói thật nhỏ:

- Nhưng em đâu biết hát? Ông cũng đâu nghe em hát?

- Cần gì phải nghe em hát? Nghe giọng nói thanh tao của em, tôi cũng có thể liệt em vào loại «Mỹ Nhân Ngư» mà?

Tuấn cố ý muốn nàng quên nỗi buồn khổ nên kiếm chuyện vu vơ nói cho nàng vui.

«Mỹ Nhân Ngư» chừng như cũng hiểu rõ tâm ý của chàng, nên nhìn chàng bằng ánh mắt cảm kích. Bất thần ánh mắt của nàng trở lại dàu dàu, nàng nghiêm giọng hỏi Tuấn:

- Em đã muốn chết, vì sao ông lại cứu em? Và vì sao ông lại hôn em?

Bị chất vấn thành tình, Tuấn lúng túng trả lời:

- Vì... vì... bất cứ người nào thấy một người muốn tự tử đều ngăn cản. Tôi cứu em vì phản ứng tự nhiên...

«Mỹ Nhân Ngư» ngắt lời chàng bằng giọng hờn giận:

- Phản ứng tự nhiên cứu người, nhưng sao ông lại hôn em? Ông nói đi! Vì sao ông hôn em?

- Vì... vì lúc ấy em la lối cầu cứu, tôi sợ người ta hiểu lầm tôi ức hiếp em, nên tôi mới... trắm miệng em...

- À, thì ra không phải ông hôn em! Mà ông chỉ muốn khóa miệng em! Hoá ra là thế! Em đã hiểu lầm ông! Em điên thật mà! Bây giờ em xin phép đi. Xin lỗi em không nói cảm ơn việc ông cứu em, vì ông đã làm trở ngại điều em muốn làm.

Nói dứt lời «Mỹ Nhân Ngư» đứng lên khỏi ghế, khoan thai bước về phía cửa...

Tuấn hốt hoảng chạy theo níu tay nàng giữ lại, nài nỉ:

- Không! «Mỹ Nhân Ngư»! Em đừng đi! Mỹ Nhân Ngư hãy ở lại chờ nghe tôi thú nhận điều này...

Thấy nàng đã chậm bước, chàng nói tiếp:

- Sự thật lúc đầu tôi hôn em là chủ ý trắm miệng em. Nhưng sau đó... nụ hôn ấy... đã gây cảm xúc mãnh liệt cho tôi. Giây phút đó tôi không nhớ là mình đang ngăn cản một người muốn chết, mà lại có cảm tưởng như cùng người yêu trao đổi nụ hôn... Thật tình chính tôi cũng không hiểu vì sao tôi có cảm giác kỳ lạ đó? Một điều tôi biết được là tôi không

muốn em chết! Tôi không thể để em chết! «Mỹ Nhân Ngư», em đừng chết! Em chớ bỏ tôi mà đi như vậy! Tôi van em!

Chàng nói một hơi, giọng lạch lạch cảm xúc.

«Mỹ Nhân Ngư» vụt xoay người lại nhủi vào ngực Tuấn khóc rống lên. Tuấn vòng hai tay ôm nàng, toàn thân nghe rạo rục, y như cái cảm giác đê mê ngây ngất ngoài bãi biển lúc ban trưa. Chàng nhắm mắt lại để cho hồn xác mình chơi vơi bên trời mộng, bấn mê... Trong vòng tay chàng, «Mỹ Nhân Ngư» vẫn gục đầu thẫn thức.

Một lúc thật lâu... thật lâu... nàng vụt ngẩng mặt lên nhìn Tuấn... Đôi mắt to đen chứa cả một trời tình huyền bí... Đôi mắt ấy quyến rũ cùng cực khiến hai gương mặt áp vào nhau... Và cũng không biết từ lúc nào môi chàng đặt lên môi nàng?

Họ lại trao nhau nụ hôn... Nụ hôn lần này say đắm vạn lần hơn nụ hôn đầu. Tiếng chàng thì thào như trong cơn mê:

- Em! Cuộc gặp gỡ của chúng ta là duyên phải không em?

Tiếng nàng réo rắt như điệu nhạc buồn:

-Không! Không thể là duyên! Anh ơi! Đời em đã thuộc về kẻ khác rồi!

Tuấn buông nàng ra, kêu lên:

-Chẳng lẽ cuộc gặp gỡ của chúng ta chỉ là bèo mây thôi sao?

- Phải! Chỉ là bèo mây thôi! Tha lỗi cho em.

Nàng nói sau tiếng bật khóc. Tuấn chụp vai nàng giục giã, giọng bức tức:

- Nhưng em có biết anh vừa bị tiếng sét ái tình không?

-Vâng! Em biết! Sở dĩ em cảm biết vì chính em cũng bị tiếng sét ái tình như anh...

Nghe nàng thú nhận mấy lời, sắc mặt Tuấn tươi nhuận trở lại. Chàng dìu nàng trở lại ngồi trên ghế. Còn chàng ngồi trên bệ giường đối diện với nàng, mỉm cười thân thiết:

- Nếu chúng ta cùng bị tiếng sét ái tình thì đâu có gì khó giải quyết hở em? Chúng ta yêu nhau thì đối với anh, em ở đâu, tên gì, gia cảnh ra sao... anh đều chấp nhận được.

Nàng thút thít nói:

- Nhưng em đã thuộc về người ta rồi!

Tuấn nhíu mày:

- Dù em là đàn bà đã có chồng, một khi người ấy làm khổ em đến đôi phải đi tìm cái chết thì kẻ đó không có quyền có được em nữa! Và hiện tại chính anh đã rước em từ cõi chết về đây thì từ giờ phút này em thuộc về anh.

Nàng lắc đầu, nước mắt rơi rơi:

- Anh đã cứu em từ dòng nước, sinh mạng em đã do anh tái tạo, lý ra từ giây phút này em thuộc về anh. Nhưng khổ nỗi, nếu em còn sống, còn trở về với gia đình mẹ cha, còn mang lại họ tên em, thì em phải thuộc về người đó... Ngoại trừ em chết đi thì mới thoát kiếp.

- Nhưng em đã không yêu người đó, tội tình gì em phải sống với hắn?

- Chính vì em không muốn sống với hắn mới nhào xuống biển nước. Nhưng anh đã không để em chết, tức là anh đã vô tình đem em trả lại cho hắn.

Tuấn lắc đầu:

- Không! Anh không đem em trả lại cho hắn! Em có thể giải thoát đời em bằng cách đưa hắn ra tòa lý dị mà không cần phải chọn cái chết.

- Khổ nỗi em không thể đưa hắn ra tòa lý dị!

- Vì sao chứ? Luật lệ ly hôn ở Mỹ đâu có khó khăn gì?

- Vì... vì em với hắn nào đã lập hôn thú, mà đưa ra tòa xé hôn thú?

Tuấn trở mắt nhìn «Mỹ Nhân Ngư»...

Chàng hoàn toàn không biết gì về nàng! Cuộc gặp gỡ mới quá, ngán ngủi quá, họ chưa biết gì về nhau, chưa kịp tìm hiểu nhau, ngay cả tên họ, thì cả hai làm sao có thể nói đến tình yêu?

Bỗng nhiên Tuấn nghe tim gan đau nhức, tay chân rũ rịch, y như vừa bị cú sét ái tình đập như thân thể! Chàng phải tựa vai vào thành giường cho khỏi ngã...

«Mỹ Nhân Ngư» nhìn thấy thần sắc nhợt nhạt bơ phờ trên gương mặt của Tuấn như thấu được nỗi đau khổ và tuyệt vọng của chàng, lòng nàng chùng như se lại.

Nàng vụt rời ghế đi đến bên giường, choàng hai tay vòng cổ chàng, nhỏ nhẹ nói:

- Tha lỗi cho em! Chuyện đời em khó mà giải thích cho anh hiểu. Cám ơn anh đã cứu em và đã cho em biết thế nào là tiếng sét ái tình... thế nào là cảm xúc... thế nào là yêu...

Ngừng một lúc để đè nén xúc động, «Mỹ Nhân Ngư» nói tiếp:

- Ngay lúc này trong lòng em chưa dứt khoát «việc sống chết» của em. Tuy nhiên trong giây phút ngắn ngủi còn lại trước khi quyết định đời mình, em muốn được yêu trọn vẹn. Có nghĩa là em muốn được anh yêu và yêu anh... Em không thể cho anh «duyên», nhưng em có thể cho anh «tình»! Anh ơi! Hãy yêu em đi! Đừng nghĩ ngợi gì nữa! Đừng thắc mắc gì nữa! Cuộc tao ngộ của chúng ta là mộng! Chúng ta đang sống trong mộng... Trong giấc mộng, chúng ta gặp nhau, yêu nhau, trao nhau tình ái... Em không biết anh từ đâu tới, tên họ là gì. Anh cũng không biết gì về em! Như thế lúc tỉnh mộng chúng ta sẽ không nhớ gì cả, chỉ biết rằng mình vừa trải qua một giấc mộng đẹp, vừa sống qua những giây phút tuyệt vời với người tình trong mộng...

Giọng nàng êm êm như điệu nhạc ru hồn. Tuấn có cảm tưởng mình thật sự đang sống trong mơ... đang ôm người yêu trong vòng tay... đang nghe nàng thủ thủ lời tình tự ân ái...

Chàng nói giọng mê sảng:

- «Mỹ Nhân Ngư» em ơi! Nếu đây là mộng thì lạy trời đừng cho anh tỉnh dậy! Anh muốn giấc mộng của chúng mình triền miên bất tận cho đến ngày cùng của cuộc đời! Anh không muốn em biến mất khi giấc mộng tàn, để anh tỉnh dậy với nỗi đau khổ của kẻ tình si. Đừng vì lý do gì buộc anh xa em nghe em?

«Mỹ Nhân Ngư» ghì cổ chàng, rỉ nhỏ bên tai:

- Đừng nói nữa anh! Yêu em đi, kéo mộng sắp tàn!

Sau lời thủ thủ nàng ngã dài xuống giường, mắt khép kín sau hàng mi cong vút, đôi môi xinh đẹp hé hé đợi chờ...

Còn sức quyến rũ nào bằng sức quyến rũ của giai nhân trên chiếc giường tình ái?

Tuấn không còn tỉnh táo để nói thêm lời nào nữa!

«Mỹ Nhân Ngư» đã hiện thân là «hồng trần mỹ nữ» bằng xương bằng thịt lồ lộ phơi bày...

Chàng rạp mình nằm xuống và có cảm tưởng như mình ngất lịm trên thân thể ngọc ngà đó, hồn bay về cõi mộng thần tiên...

* *

Chàng đã thực sự đi vào mộng... đã sống kiếp mộng với tiên nữ như Lưu Nguyễn ngày xưa lạc chốn Thiên Thai.

Có điều kiếp mộng của chàng không lâu lắm!

Lúc tỉnh dậy Tuấn nghe tâm tư thơ thối, từng thớ thịt trên người còn vương vất cái cảm giác mê mê ngây ngất của cuộc ái ân.

Tuấn ngạc nhiên không hiểu vì sao mình có cái cảm giác tuyệt diệu đó? Chàng ngốc đầu gối dậy thấy người nằm bên cạnh mới nhớ lại những gì đã xảy ra...

Phải rồi! Chàng đã nhớ...

Nàng!

Nàng chính là «Mỹ Nhân Ngư» chàng mang từ biển cả về đây. Rồi chính nàng đưa chàng vào kiếp mộng tuyệt vời...

Hiện tại chàng đã trở về kiếp đời! Nhưng rõ ràng là người trong mộng vẫn còn bên cạnh chàng đó. Nàng đang thiêm thiếp ngủ.

Tuấn yên lặng nhìn nàng...

Nàng có cái đẹp của kiều nữ Âu-Á thế hệ mới, màu da mịn màng đượm nắng, thân hình cao đẹp như tượng. Ngoài ra nàng còn hết sức tình tứ quyến rũ khi yêu...

Nàng đúng là mẫu người lý tưởng chàng chọn làm vợ. Chàng không thể mất nàng!

Tuấn quyết định khi nàng tỉnh dậy, chàng sẽ hỏi gia cảnh của nàng, rồi chàng sẽ giải quyết những khó khăn trong đời nàng. Sau đó chàng sẽ chính thức cầu hôn «Mỹ Nhân Ngư» và đưa nàng về Paris chung sống.

Đang khi trong đầu hoạch tính chương trình sống với người vợ mơ ước, Tuấn chợt nhớ buổi hẹn với gia đình người vợ đính ước năm xưa để từ hôn...

Chàng nhìn đồng hồ nơi tay, hoảng hốt kêu lên:

« - Chết chửa! Đã tới giờ hẹn với ông Thành rồi!

Chàng phóng xuống giường, mặc vội áo quần, tung mình ra cửa không kịp lau rửa mặt mũi.

Chùng ra khỏi phòng sắp sửa bước đi, chàng sực nhớ đến «Mỹ Nhân Ngư»!

Chàng không thể bỏ nàng nằm đó đi khơi khơi như vậy! Chàng sợ lúc nàng thức dậy không thấy chàng, nàng tủi thân bỏ đi tự tử phen nữa thì nguy!

Ý nghĩ ấy khiến chàng quày quả trở vô phòng định đánh thức «Mỹ Nhân Ngư», để căn dặn nàng ở lại phòng chờ chàng. Nhưng khi nhìn thấy nàng ngủ quá say, chàng không nỡ gọi nàng thức, nên lấy giấy viết mấy chữ như vậy:

«Mỹ Nhân Ngư» yêu dấu,

«Anh có việc phải ra ngoài như anh đã nói với em ban chiều. Anh sẽ trở về ngay, trễ lắm là hai giờ sau. Em hãy chờ

anh trong phòng và đừng bỏ đi nghe em? Anh cần nói chuyện với em để giải quyết chuyện đời em và bàn tính chuyện tương lai của chúng ta.

«Chúng mình đã là của nhau rồi. Mong em không để anh tàn mộng khi tỉnh thức. Yêu em nhiều. Hôn em.

Tuấn.

TB: Nếu em đói bụng thì điện thoại gọi bồi phòng mang thức ăn lên phòng cho em. Bản thực đơn của nhà hàng khách sạn anh để dưới lá thư này.

Đặt lá thư trên bàn viết cùng với bản thực đơn, Tuấn rón rén ra khỏi phòng, khép cửa lại, rồi ba chân bốn cẳng chạy đến lấy thang máy xuống tầng hầm bãi đậu xe.

Cũng may xe chành thuê có gắn máy dẫn đường (navigator) nên vừa ngồi vào xe Tuấn rồi máy phóng nhanh... Chẳng mấy chốc xe chạy tới khu phố nhà ông Thành và may sao chành tìm thấy dễ dàng địa chỉ nhà ông ta. Dù vậy lúc chành xuống xe đi trên lối đi vào nhà thì cũng đã quá trễ giờ hẹn!

Chành đứng trước cửa nhận chuông với lòng hồi hộp và đã phải nhận gọi đến lần thứ năm cửa mới mở ra!

Một cô gái xuất hiện trước mặt Tuấn...

Người cô thấp nhỏ, thân hình tròn trịa, đôi má bầu, đôi mắt một mí có đuôi xếch lên. Cô ăn diện theo một thời đại, tuổi chắc không trẻ lắm, song nhìn lối ăn diện y phục trên người cô, trông cô vào tuổi 17-18.

Tuấn thầm đoán cô là nàng Thùy Yên, người vợ hôn ước của mình, nên lòng nghe khó chịu không muốn lên tiếng, chỉ gật đầu chào.

Cô gái nhìn Tuấn với ánh mắt dò xét, rồi hỏi:

- Anh là anh Hoàng?

Tuấn gật đầu. Cô ta mỉm cười, đứng nhích qua nhường lối cho Tuấn đi vào, vừa nói:

- Mời anh vào nhà.

Chàng bước vào trong...

Phòng khách khá rộng, bày biện sang trọng. Nhìn qua cửa sổ thấy có sân cỏ và vườn hoa bao quanh.

Thoáng nhìn đó đây... Tuấn thừa nhận chủ nhân có cuộc sống trung lưu dư dã.

Cô gái đưa Tuấn vào phòng khách rồi bỏ chàng đứng đó. Cô lẩn vào buồng trong ngay, không nói tiếng nào.

Cô gái vừa quay lưng đi Tuấn bỗng giật mình đánh thót, vì nơi salon có người! Hay nói đúng ra có hai người ngồi im lìm như tượng mà từ lúc bước vào chàng không lưu ý. Bây giờ thấy họ, Tuấn kịp nhận ra hai người đó là ông bà Thành.

Nhìn sắc mặt trầm trầm của họ, Tuấn đoán:

«Có lẽ sáng nay sau khi chấm dứt cuộc điện đàm với chàng, ông Thành đã nhận ra tâm ý chàng không tha thiết việc hôn nhân với con gái họ nên giờ đây họ mới có thái độ lạnh lùng thế đó».

Chàng nghĩ thầm:

«Nhu vậy càng tốt! Nhu vậy chàng không cần phải nói vòng vo khi lên tiếng hủy hôn, mà không sợ nói lời mịch lòng».

Chàng cung kính cúi đầu chào và nói:

- Kính chào ông bà. Tôi xin lỗi vì đến trễ giờ hẹn. Chỉ vì không rành đường phố xứ này nên...

Chủ ý giữ khoảng cách với gia đình ông Thành nên chàng vẫn không xưng gọi bác cháu và mở lời chào họ gọi là ông bà.

- Không sao! Cậu ngồi xuống đó đi.

Ông Thành ngắt lời chàng bằng cái phất tay chỉ cái ghế bảo chàng ngồi.

Tuấn vừa ngồi xuống, ông vào đề ngay:

- Cậu đã lập gia đình chưa?

- Thưa... chưa!

- Vậy cậu định thế nào về hôn ước với con tôi?

Tuấn trầm tĩnh đáp:

- Tôi nghĩ chắc ông bà đã đoán được ý tôi. Tôi...

Ông Thành nghiêm giọng ngắt lời:

- Tôi không muốn đoán gì cả! Tự cậu hãy nói rõ ý cậu.

Tuấn mím môi nói:

- Tuy tôi chưa có vợ, nhưng không thể cưới con gái ông bà. Xin ông bà hủy bỏ hôn ước hoang đường kỳ quái đó đi.

- Hoàng đường kỳ quái?

Ông Thành lập lại bốn tiếng «hoang đường kỳ quái»
Tuấn vừa nói ra với giọng rung rung, sắc mặt tái xanh.

Tuấn biết ông giận lắm, nhưng vờ không lưu ý, thản nhiên nói:

- Ông nghĩ coi, thế hệ trẻ ngày nay có ai chịu kết hôn với người cha mẹ lựa chọn sắp đặt không? Huống chi con ông và tôi tuy có biết mặt hồi nhỏ, nhưng từ khi lớn lên chưa hề qua lại thân thiết với nhau. Ông bà muốn cả hai kết hôn thì không phải là chuyện hoang đường kỳ quái sao?

Sắc mặt tức giận của ông Thành chợt tươi nhuận trở lại, ông mím miệng cười cười mở:

- À, cậu nói điều này tôi thông cảm lắm. Tôi đồng ý trai gái lớn lên phải tìm hiểu nhau thì mới có thể yêu mà tiến đến hôn nhân. Vậy tôi đồng ý để cậu và Thùy Yên gặp mặt, sau đó

thư từ qua lại tìm hiểu nhau trong thời hạn 6 tháng. Rồi cả hai sẽ quyết định kết hôn hay hủy hôn. Cậu đồng ý chứ?

Thấy gia chủ không còn thái độ lạnh nhạt như lúc đầu, Tuấn nghe trong lòng bớt khó chịu, muốn tỏ đôi lời thân thiết. Nhưng bỗng nhớ lại chàng đến đây là cốt để hủy hôn, không nên để tình cảm dây dưa, nên dứt khoát nói:

- Xin lỗi ông! Tôi không muốn mất thì giờ tìm hiểu con gái ông, vì... vì... tôi không có hứng thú giao tiếp với cô ấy. Đơn giản thế thôi!

Đang tươi tỉnh sắc mặt, nghe Tuấn nói mấy lời sỗ sàng bất lịch sự, ông Thành nhú mày hỏi:

- Cậu nói thế là ý gì? Cậu cho rằng con gái tôi là đồ bỏ, không đáng cậu tìm hiểu?

Tuấn cười nhỏ:

- Xin ông đừng hiểu lầm méo mó ý tôi. Con gái ông tốt đẹp thế nào tôi cũng không muốn biết. Cha mẹ tôi khi xưa hò hẹn, hứa lựu, coi chuyện hôn nhân của con như chuyện vui. Ông đừng tưởng lời nói của cha mẹ tôi lúc đó là thật. Trên pháp lý ông không có quyền trói buộc tôi.

Ông Thành vụt bật cười ha hả. Nhưng người nghe cũng nhận ra được là cái cười tức giận, đè nén cơn thịnh nộ.

Bà Thành đưa mắt nhìn chồng với ánh mắt bực mình khó chịu, nhưng tuyệt nhiên bà không mở miệng nói một lời, dù với chồng hay với khách.

Ông Thành chợt ngưng cười, hỏi Tuấn:

- Cậu cho rằng tôi mời cậu đến nhà tôi hôm nay là cốt trời buộc cậu phải cưới con gái tôi à? Bộ nó là gái ế chồng à?

Tuấn nghĩ:

«Lúc vào nhà này mình đã gặp cô ả Thùy Yên vừa lùn tịt vừa béo mập, ăn diện không khác gì gái tư mới lớn, trông quá tức cười».

Chàng muốn nói thẳng vào mặt ông Thành:

«- Đúng vậy! Con gái ông xấu xí như vậy đương nhiên ế chồng, nên ông mới dựa vào lời hứa với cha mẹ tôi, ép tôi cưới cô ta chớ còn gì nữa?»

Cũng may Tuấn dần lòng không nói những lời chanh chua đó, chỉ buông tiếng cười nhẹ.

Tiếng cười của chàng càng làm cho ông Thành điên tiết, ông nói bằng giọng rung rung:

- Nói thật với cậu, vợ chồng chúng tôi đã quên chuyện đính ước giữa con gái tôi và cậu năm xưa và cho rằng đó chỉ là lời cao hứng của đôi bạn trong một đêm say không có giá trị gì. Cho nên trải qua 15 năm hai bên đều không nhắc nhớ đến. Nhưng lần chót cách đây hai năm, khi cha mẹ cậu qua Mỹ đến nhà chúng tôi, vừa gặp mặt Thùy Yên đã nài nỉ tôi về lời hứa hôn ước của cậu và con tôi. Anh chị Võ cho biết anh cậu và em cậu đều đã lập gia đình, chỉ có cậu vẫn còn độc thân và chưa có người yêu. Cho nên anh chị cho rằng cậu chờ đợi chúng tôi lên tiếng việc đính ước năm xưa. Vợ chồng tôi nghe

anh chị Võ nói như vậy nên không có cơ từ chối và đồng ý thực hiện lời đã hứa. Chính vì lời hứa sau cùng đó với vợ chồng bạn mà hai năm qua mặc dù có nhiều chàng trai cầu hôn con gái, nhưng chúng tôi không hứa gả nó cho ai trước khi biết quyết định của cậu. Tóm lại, tôi vì kính trọng người bạn đã chết là cha cậu, mới khăng khăng giữ chữ tín, chớ nào phải con gái tôi ế chồng mà ép cậu cưới nó?

Nghe ông Thành nói một hơi dài lúc tức giận, lúc áo nã khi nhắc đến cha mẹ mình, Tuấn hơi chùn lòng, dịu giọng nói:

- Tha lỗi cho tôi! Thật ra tôi không có nghề nghiệp vững chắc. Tôi không đủ khả năng nuôi vợ nên không dám cưới cô ấy. Tôi không muốn cô ấy sống cực khổ. Tôi nghĩ, ông nên tìm người rẻ xứng đáng hơn tôi để không thiệt hại đời cô ấy.

Nghe mấy lời Tuấn nói, ông Thành nghĩ chàng vì mặc cảm nghề nghiệp, vì cuộc sống khó khăn, sợ con gái ông phải chịu khổ nên mới từ chối hôn ước cha mẹ sắp đặt. Ông cảm thương nghĩ thầm:

«- Xem ra chàng trai này tính tình nhân hậu thật thà, mới có lòng lo lắng tương lai cho con gái ta! Một chàng trai như vậy ta có gả Thùy Yên cũng rất xứng đáng, đồng thời ta cũng không là kẻ bội ước với người bạn quá cố.»

Trong lòng không còn ưu phiền, ông Thành nhìn Tuấn bằng ánh mắt từ ái, nói giọng thật dịu:

- Cậu đừng quá mặc cảm vì nghề nghiệp. Ở Pháp không khá, sau khi kết hôn với Thùy Yên cậu có thể qua Mỹ sống với gia đình tôi. Sau đó từ từ tìm việc làm hợp với khả năng của

cậu. Gia đình chúng tôi tuy không thuộc hạng giàu có tỉ phú, nhưng có thể bảo bọc cho con rể và con gái buổi đầu.

Câu nói của ông Thành tuy làm Tuấn cảm động về ý tốt của ông, nhưng cũng làm Tuấn đâm hoảng vì sợ mình khó gỡ cuộc nhân duyên này ra.

Bỗng nhiên trong đầu chàng hiện ra hình ảnh của cô gái Thùy Yên khi chàng mới bước vào nhà này... Một cô gái tương mạo tầm thường, lại không tình cảm gì với chàng, làm sao chàng có thể yêu, có thể lấy làm vợ?

Huống chi chàng vừa bị cú sét ái tình với «Mỹ Nhân Ngư» ngoài bãi biển chiều này. Tuy cả hai mới quen, nhưng đã yêu nhau thắm thiết, đã trao nhau tình ái... Một cuộc tình nóng bỏng sôi sục từ thể xác đến tâm hồn, đam mê cuồng nhiệt thế đó... thì làm sao dứt bỏ ra được?

Cho nên dù ông Thành là người hiền lành tốt bụng bao nhiêu, dù Thùy Yên xấu đẹp ra sao, Tuấn cũng không cần biết! Chàng sẽ vì «Mỹ Nhân Ngư» mà từ chối cuộc hôn nhân với con gái ông.

Chàng nghĩ, lúc này không phải là lúc chàng nói những lời êm đẹp làm mũi lòng thương cảm của ông Thành. Mà trái lại chàng cần phải dùng lời nói và hành động khiến chủ nhà tức giận chán ghét đến mức độ chính ông đòi bãi hôn.

Nghĩ như vậy Tuấn bắt đầu đổi giọng ương ngạnh:

- Cám ơn lòng tốt của ông. Ai sống ở đây quen ở đó. Tôi không muốn bỏ nghề ở Pháp để qua Mỹ, dù nghề nghiệp của tôi không mấy tốt đẹp, nhưng tôi có cuộc sống thoải mái.

Nghề của tôi chỉ là dẫn mối cho các cô gái tìm thân chủ... Tôi hưởng chia huê lợi với họ. Một nghề không cực, lại vô tiền khá nhiều. Nếu tôi cưới vợ, chẳng lẽ tôi để vợ tôi lao vào nghề nghiệp của tôi sao? Còn nếu tôi theo con ông qua Mỹ, chẳng lẽ ông chịu để tôi hành...

Đang thao thao bịa đặt về cái nghề «ma cô», Tuấn bỗng nghe tiếng kêu «trời ơi» của bà Thành, rồi bà ngoẹo đầu ngất xỉu bên vai ông.

Ông Thành biến sắc kinh hoàng ôm vợ réo gọi:

- Bà ơi! Bà sao vậy? Tỉnh dậy đi bà!

Tuấn không ngờ câu nói bậy bạ của mình tác hại đến thế! Chàng ngồi sững trên ghế, đưa mắt nhìn hai vợ chồng họ...

Cũng may bà thành tỉnh ngay sau đó. Bà mở mắt ra thều thào nói với chồng:

- Thùy Yên nói đúng mà! Hấn là hạng không ra gì! Con chúng ta không chịu gả cho hấn là đúng! Ông đừng vì lời hứa với bạn mà ép hôn con gái ông nữa! Tôi van ông!

- Được rồi! Tôi biết rồi! Bà hãy an định tâm thần nhé.

Ông đỡ vợ đứng lên và ngoái đầu vào trong gọi lớn:

- Thu Thủy! Mau ra đây giúp chú đỡ thêm vào trong.

Cô gái mà Tuấn gặp khi nãy từ bên trong chạy ra... Thấy bà Thành mặt mày tái mét, cô kinh hoảng la lên:

- Ủy Trời! Thiêm sao vậy?

Ông Thành nói giọng buồn rầu:

- Đừng hỏi gì thêm! Mau đưa thiêm vào phòng nằm nghỉ. Chú tiền khách rồi sẽ vào ngay.

Cô gái vâng lời đỡ bà Thành đi. Ông Thành xoay người đưa mắt nhìn Tuấn bằng ánh mắt buồn và lạnh, song giọng của ông thật bình thản:

- Xong rồi! Hôn ước giữa cậu và con gái tôi kể như đã hủy! Cậu có thể ra về! À, tôi cũng nên nói cảm ơn cậu đã thẳng thắn nói rõ nghề nghiệp và ý muốn của mình, giúp tôi không còn bức rức hay ân hận về lời hứa với người bạn đã chết. Thôi cậu hãy đi đi! Hãy trở về sống với nghề nghiệp tốt đẹp của cậu nhé? Hy vọng từ đây gia đình tôi và cậu không có dịp gặp lại.

Nói xong ông bước đi về phía cửa như để tiễn khách. Tuấn lẳng lặng đi phía sau, trong lòng hổ thẹn không dám nói gì ngoài ba tiếng «xin lỗi ông» lúc cúi đầu chào từ biệt.

Chàng đi tới chỗ đậu xe với bước chân thất thủ, dạ xồn xang, y như đã làm một điều sai quấy không thể tha thứ được!

Thâm tâm chàng rất kính trọng ông Thành, người bạn tốt của cha từ thuở thiếu niên. Chỉ vì muốn từ hôn mà chàng dùng thủ đoạn «làm cho gia đình họ chán ghét». Chàng dựng đứng câu chuyện nghề nghiệp như nhóp với lời lẽ trắng trợn làm đau lòng và tổn hại tâm linh người nghe! Cho nên bà Thành chịu đựng không nổi mới ngắt xiu! Đối với ông Thành chắc không phải chỉ có đau lòng, mà còn là một sỉ nhục nữa!

Càng nghĩ đến hai người họ, Tuấn càng ân hận và xấu hổ, lòng ray rức không yên.

Trên đường lái xe trở về khách sạn đầu óc Tuấn khôn khổ đau nhức... Xe cứ thế lao tới từ đường nọ đến lộ kia...

Bất thần Tuấn nhớ ra lúc bà Thành bất tỉnh, ông Thành réo gọi cô gái, mà chàng đinh ninh là Thùy Yên, với cái tên Thu Thủy. Khi ấy chàng hết sức ngạc nhiên nghe ông Thành gọi cô ta là cháu. Cô ta gọi ông bà Thành là chú thím.

Nhưng sau đó vì ông Thành lên tiếng hủy bỏ hôn ước và nói mấy lời đoạn tuyệt với Tuấn, nên chàng vừa mừng vừa hổ thẹn, quên mất sự lầm lẫn của mình về cô gái kia.

Tuấn tự hỏi:

«Thùy Yên ở đâu? Vì sao không xuất hiện nơi đó để đón tiếp khách?

Bỗng Tuấn chợt nhớ mấy lời thêu thào của bà Thành nói với chồng:

«Thùy Yên nói đúng lắm mà! Hắn là hạng không ra gì! Con chúng ta không chịu gả cho hắn là phải! Đừng vì lời hứa với bạn mà ép hôn con mình nữa! Tôi van ông!»

Tuấn nghĩ:

«Xem ra chỉ có ông Thành khăng khăng muốn giữ lời đã hứa với cha mẹ mình. Chớ bà Thành và con gái họ đều phản

đổi cuộc hôn nhân này. Có lẽ vì vậy mà cô trốn trong tư phòng, không ra đón khách!

«Hiện giờ ông Thành đã lên tiếng hủy hôn, chắc cả nhà đang vui mừng vì không còn vướng mắc chữ tín với bạn mà gả con cho một kẻ không ra gì!

«Như vậy chàng không phải hối hận về những lời quá nhẫn tâm và phủ phàng lúc nãy! Như vậy thật là tốt cho hai bên!

Những ý nghĩ «như vậy» «như vậy»... giúp tâm tư Tuấn bớt nặng nề, đầu óc không còn nhức nhối nữa! Chàng vui mừng phóng xe lao tới... chẳng mấy chốc tới con đường dẫn ra phi trường về khách sạn.

Vào bãi đậu xe Tuấn mới có giây phút nghĩ đến «Mỹ Nhân Ngư».

Nghĩ đến «Mỹ Nhân Ngư» Tuấn hấp tấp xuống xe nhanh chân đi vào khách sạn, lướt ngang qua quầy tiếp khách mà không ghé hỏi lấy chìa khóa, vì đỉnh ninh «Mỹ Nhân Ngư» đang còn ngủ trong phòng.

Đứng trước cửa phòng Tuấn nhận chuông hai ba lượt, nhưng bên trong vẫn im lìm. Tuấn tự hỏi:

«- Mỹ Nhân Ngư» ngủ quá say chăng? Hay là nàng đã bỏ đi rồi?

Bất thần Tuấn nghĩ:

«- Có lẽ nào Mỹ Nhân Ngư» tỉnh thức, thấy mình nằm một mình tưởng bị Tuấn bỏ rơi nên buồn tủi tự tử chết trong phòng chẳng?

Dòng tư tưởng bi quan thoáng qua trong đầu khiến Tuấn kinh hãi bỏ chạy đến cầu thang máy. Nhưng thang máy chưa kịp tới, Tuấn chạy bộ xuống tầng dưới reception hỏi nhân viên khách sạn với hơi thở hỗn hển:

- Ông à, nhờ ông xem chìa khóa phòng tôi có ở đây không?

Nhân viên khách sạn nhìn Tuấn với ánh mắt dò xét, rồi hỏi:

- Ông ngụ phòng số mấy?

- 515.

- Xin vui lòng chờ.

Vừa nói ông ta xoay người về tủ chìa khóa phía sau quầy reception. Ông lấy chìa khóa trao cho Tuấn.

Cầm chìa khóa phòng trong tay, nỗi lo sợ «Mỹ Nhân Ngư» tự tử chết trong phòng không còn, nhưng trong lòng Tuấn dâng lên nỗi bi thương, vì biết rằng nàng đã bỏ đi rồi!

Chàng đứng lặng người với sắc mặt buồn bã, một lúc mới lên tiếng hỏi nhân viên khách sạn:

- Xin hỏi ông, lúc này cô gái đem chìa khóa giao lại có nhắn lời gì không?

Ông ta không trả lời Tuấn, quay nhìn lại tủ chứa chìa khoá rồi nói:

- Tôi không thấy thư từ hay giấy tờ gì để lại ở đây. Có thể ông có thư nhắn để trong phòng chẳng?

Nghe nhân viên khách sạn nói, Tuấn mừng rỡ nói «cám ơn» rồi bỏ chạy.

Trở lên phòng lần này Tuấn bình tĩnh tra chìa khoá vào ổ mở cửa. Cửa mở ra, việc đầu tiên chàng phóng tầm mắt trên bàn, trên ghế, trên giường...

Không thấy giấy tờ thư từ gì cả!

«Mỹ Nhân Ngư» không để lại dấu vết gì! Ngay cả chăn gối cũng được sắp xếp tử tế. Y như nàng không hề hiện diện nơi đó! Y như cuộc tình giữa chàng với nàng trước giờ Tuấn rời khách sạn chẳng hề xảy ra!

Cùng cực tuyệt vọng, Tuấn ngồi phệt xuống ghế, đầu óc mơ hồ tưởng mình như vừa trải qua một giấc mộng đẹp gặp được kỳ duyên. Giờ mộng đã tàn, chàng trở lại kiếp đời một thân bơ vơ, một mối tình si bất tận...

Bỗng Tuấn lưu ý bức thư mình viết để lại cho «Mỹ Nhân Ngư» không còn trên bàn. Như thế chứng tỏ nàng thật sự có mặt trong phòng này. Như thế chứng tỏ cả hai đã từng yêu nhau say đắm... Nàng ra đi mang theo bút tích của chàng, chứng tỏ nàng đã nặng tình với chàng.

«- Mỹ Nhân Ngư!»! Mỹ Nhân Ngư! Chắc em sẽ trở lại với anh phải không? Chắc em không để anh tỉnh giấc mơ, sống lại kiếp đời một thân một mình phải không em? «Mỹ Nhân Ngư! Mỹ Nhân Ngư!» anh chờ em! Anh nhất định chờ em!

Chàng thều thào trong cổ họng, kêu gọi «Mỹ Nhân Ngư» một lúc mệt mỏi, ngoẹo đầu lên thành ghế ngủ thiếp đi...

Nửa đêm tỉnh dậy Tuấn nghe nửa thân tê liệt vì ngủ trong thế ngồi gập người.

Chàng lên giường duỗi thẳng chân tay, nhắm mắt một lúc lâu vẫn không ngủ lại được trên chỗ nằm thoải mái! Tai chàng như văng vẳng nghe tiếng rên rỉ tình ái của «Mỹ Nhân Ngư»... Người chàng như va chạm làn da êm mát mịn...

Kỷ niệm một cuộc tình thăm thiết còn sờ sờ đó... Ái ân trao nhau há dễ đã quên?

Chàng nằm lăn lộn trên giường suốt đêm không ngủ.

* *

Hai ngày kế tiếp Tuấn sống dật dờ bỏ ngủ, quên ăn, tối ngày lẩn quẩn nơi «Bar» của khách sạn mượn rượu giải sầu cho đến say mềm mới bò về phòng. Sáng hôm sau tỉnh rượu chàng lại đi tìm rượu...

Chưa bao giờ Tuấn sống hoang đàng như vậy! Cũng chưa bao giờ Tuấn đau khổ đến độ cùng cực như vậy!

Hôm ấy là ngày thứ ba, là ngày chót Tuấn lưu lại Miami, «Mỹ Nhân Ngư» vẫn biệt vô âm tích! Tuấn không còn hy vọng gì gặp lại người con gái đã làm hồn xác chàng si mê điên đảo...

Người con gái ấy vô danh, đa tình! Cũng là người con gái nhẫn tâm vô tình!

Nỗi chán chường và tuyệt vọng lại đưa bước chân thất thểu của Tuấn đến Bar rượu...

Nhưng hình như rượu không giải được mối tương tư đè nặng trong tim Tuấn? Hình như rượu không giúp Tuấn quên được nàng? Mà trái lại rượu còn gây thêm nỗi nhớ nhung thương tưởng...

Bỗng nhiên Tuấn cảm thấy «ghét» rượu và không muốn làm bạn với «ma men» nữa!

Chàng đứng lớ ngớ trước quầy rượu một lúc bỏ đi ra bãi đậu xe... Chợt nhớ hôm nay cũng là ngày chót chàng phải trả xe.

Hai hôm ở lì khách sạn chờ đợi «Mỹ Nhân Ngư» trở về, chàng không lái xe đi đâu, mặc dù đã trả tiền thuê. Bữa nay trước giờ trả xe chàng muốn chạy một vòng cho khuây khỏa nỗi sầu tình.

Chàng ngồi vào xe mở máy chạy tới, mà không cần biết đi đâu, đến đâu?

Bỗng nhiên Tuấn có cảm tưởng mình là chàng kỵ mã ngày xưa, mượn yên ngựa lao trong sương gió để trần áp nổi sào đơn chiếc...

Hiện tại «ngựa sắt» và chàng phóng trên con đường vô định...

Một lúc trước mắt Tuấn hiện ra đại dương mênh mông xanh biếc, bên bờ là bãi cát chạy dài.

Giờ ấy đã xế chiều, trời đã không còn nóng lắm. Thiên hạ nơi bãi đông đảo, kẻ bơi lội, người tắm nắng...

Khung cảnh bữa nay tuy có chút thay đổi, nhưng rõ ràng nơi đây chàng đã từng ghé qua? Rõ ràng nơi đây tràn đầy kỷ niệm !

Tuấn như bị ma lực huyền bí thu hút tâm linh, dừng xe bên đường, thả bộ ra bãi... hồn xác thẫn thờ... bước chân lao đao trên cát...

Vô tình đôi chân Tuấn vụt đứng sựng lại đúng chỗ mà chàng ôm «Mỹ Nhân Ngư» trong lòng cưỡng bức một nụ hôn. Nụ hôn ấy không là nụ hôn tình, nhưng đã gây tiếng sét ái tình! Mà trời ơi! cảnh cũ còn đây, người hiện nơi đâu?

Nàng «bặt vô âm tích», phải chăng vì đã mượn giòng nước kia xa lìa cõi thế? Hay nàng vẫn còn sống trên đời, nhưng đã quên cuộc tình sấm sét của cả hai và không muốn gặp lại chàng nữa?

«- Nàng đa tình mà nhẫn tâm vô tình đến thế hay sao?

Tuấn muốn thét lên cho dịu cơn đau khổ, nhưng cổ họng như tắt nghẹn, âm thanh không thể phát ra!

Chàng ngồi phệt xuống cát, gục đầu lên gối mình đè nén cơn cảm xúc trào dâng...

Thình lình có tiếng gọi từ xa:

- Anh Tuấn! Anh Tuấn!

«- Ai? Ai đã gọi tên chàng? Giữa bãi biển xa lạ đông người, chàng nào quen biết ai nơi này mà có kẻ gọi tên? Lại là câu tiếng Việt?

Vừa lạ lùng vừa thắc mắc, Tuấn đứng lên quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng gọi...

Một mỹ nữ mặc y phục thời trang màu hoàng yến từ xa chạy tới với sắc mặt hí hửng mừng vui, ánh mắt ngời ngời, nụ cười xinh đẹp trên môi...

Tuấn há hốc mồm kinh ngạc, kêu nhỏ:

«- Ai vậy? Cô nào vậy? Chẳng lẽ là Mỹ Nhân Ngư? Không! Không phải! Không phải là nàng!

Chàng kêu thảng thốt trong cổ họng và cho tay dụi mắt, vì cho mình bị quáng mắt nhận lầm.

Nhưng cô gái đã chạy đến nơi. Cô dang hai tay nhào tới ôm chầm lấy Tuấn, rồi nhủi đầu vào ngực Tuấn nũng nịu nói:

- Anh làm em tìm kiếm anh mệt chết luôn hà! Em trở lại khách sạn tìm anh, hỏi reception họ nói anh đi ra ngoài. Em buồn quá muốn chết phức cho xong nên chạy ra bãi biển... Không ngờ em gặp anh ở đây! Thấy ghét anh quá hà!

Tuấn vẫn còn đang tâm trạng hoang mang, không biết mình đang mơ hay tỉnh? Và người con gái đang ôm chàng có phải là «Mỹ Nhân Ngư» hay không?

Vì «nàng» bữa trước dung nhan buồn bã âu sầu ít nói... Còn «nàng» bữa nay mặt mày hí hửng, nói năng ríu rít như chim!

Chẳng lẽ nàng đã tìm được hạnh phúc với người yêu cũ nên tâm tình mới thay đổi nhanh như vậy?

Trong đầu còn đang nghĩ vơ vẩn, Tuấn bỗng bị «Mỹ Nhân Ngư» nắm tay kéo chạy về hướng ngôi nhà mát cách bãi không xa. Nàng nói:

- Mình vào nhà đó đi anh! Ở đó ít người em sẽ kể anh nghe câu chuyện đời em.

Tuấn như kẻ không hồn, để mặc tình nàng lôi kéo chạy tới.

Cho đến lúc hai người ngồi kề vai nhau trên băng ghế trong ngôi nhà mát, Tuấn như người vừa tỉnh ngủ lên tiếng hỏi:

- Có phải em là Mỹ Nhân Ngư không? Em thật là em à?

Cô gái cười khúc khích, vòng hai tay quanh cổ Tuấn bảo nhỏ:

-Cái tên «Mỹ Nhân Ngư» anh đặt cho em nghe hay lắm. Nhưng bắt đầu từ giờ phút này em không muốn xuống nước làm «cá người» nữa! Em muốn làm con người sống trên mặt đất nên không còn tên «Mỹ Nhân Ngư» nữa! Em có tên của em. Nhưng trước khi em cho anh biết tên em, em muốn biết anh còn yêu em không? Anh muốn sống trọn đời với em không?

Tuấn gật đầu lia lịa:

- Muốn! Anh muốn! Anh yêu em thật lòng, em biết rõ mà?

- Vậy em yên lòng để kể anh nghe đầu đuôi câu chuyện đời em và lý do tại sao hôm đó em nhào xuống biển tự tử. Và bữa nay tại sao em yêu đời đến độ điên cuồng.

Nói đến đó nàng đưa mắt nhìn Tuấn thật tình tứ:

- Câu chuyện đời em khá dài dòng, nhưng trước khi nghe em kể, anh muốn biết đêm hôm đó sau khi tỉnh dậy trong phòng khách sạn của anh, em đã làm gì không?

Tuấn gật gật đầu:

- Phải lắm! Em nói rõ vụ này trước đi! Tối hôm đó anh căn dặn em chờ anh trở lại, sao em lại bỏ đi?

- Hôm đó gặp anh tuy ngắn ngủi, tuy chúng ta chưa biết gì về nhau, nhưng em nhận ra anh bị tiếng sét ái tình, cả em

cũng bị tiếng sét ái tình! Đồng thời em cũng biết em không thể làm vợ anh, nên em quyết định trước khi chết sống trọn vẹn với tình, với người mình yêu, dù một lần hay một phút! Bởi thế mà em tự nguyện trao thân cho anh không một chút hối hận.

Ngừng một lúc để đè nén cảm xúc trong lòng, «Mỹ Nhân Ngư» tiếp:

- Đã có ý chết nên lúc thức dậy không thấy anh tuy em có hơi buồn nhưng lại an tâm hơn. Vì không có anh bên cạnh, em mới dễ dàng thực hiện cái chết của mình mà không bị rịn nuôi tiếc hay bị anh cản trở. Cũng vì thế mà em không chờ anh trở về. Em lấy taxi trở ra bãi biển lần thứ hai, nhất quyết mượn giòng nước giải quyết đời mình và định ninh phen này giữa đêm tối không có người ngăn cản nữa! Dè đâu lúc taxi đến nơi, em mới nhớ không có ví tiền trong người để thanh toán tiền xe. Trong lúc bối rối em chợt nhớ lúc trưa em đậu xe trên con đường nhỏ không xa bãi biển và cái ví tiền nếu không bị kẻ trộm lưu ý, chắc còn trong xe. Vì thế em bảo người tài xế taxi đưa em đến chỗ xe em. May mắn thay em tìm thấy xe và tiền bạc đồ đạc để trong xe không bị mất món nào. Em thanh toán tiền xe và vào xe ngồi thừ một lúc bỗng không muốn chết. Hay nói đúng hơn em chưa muốn chết ngày hôm đó! Em muốn trở về nhà xem tình hình cuộc gặp mặt giữa cha mẹ em và hẳn ra sao? Nếu cha mẹ em vẫn khư khư gả em cho hẳn thì em sẽ tự tử ...

Tuần nghe nàng kể đến đó, mừng rỡ kêu lên:

-Chao ơi! Hoá ra là em chưa có chồng! Vậy mà anh làm tưởng em đã lập gia đình, hôn nhân bất hạnh vì người chồng không ra gì nên em mới tìm cái chết!

Rồi chàng đổi giọng âu yếm:

- Như vậy thì chuyện tình của đôi ta không có gì trở ngại. Anh được yêu em, cưới em làm vợ, phải không cưng?

«Mỹ Nhân Ngư» cười nhỏ:

- Sự thật tuy hấn không là chồng em, nhưng cha mẹ đôi bên đã hứa hôn từ nhỏ. Chỉ vì hai gia đình ở hai nơi và một thời gian dài không có dịp gặp nhau nên hai bên không nhắc đến hôn ước. Riêng em vẫn không quên câu chuyện năm xưa, thâm tâm cũng mong gặp lại hấn để xem số phận an bày ra sao? Bất ngờ cách đây hai năm, cha mẹ hấn đến nhà em, vừa thấy mặt em họ lên tiếng nhắc lại câu chuyện xưa và nài nỉ cha mẹ em gả em cho hấn. Cha em sau khi nghe biết hấn chưa vợ thì mừng lắm, nghĩ rằng nhân duyên của em và hấn là trời định duyên phận, nên khuyên em chấp nhận hấn. Cha viện có «người quân tử phải giữ chữ tín». Bỗng nhiên có một sự cố xảy ra trong gia đình hấn và câu chuyện hôn ước kể như đã bỏ qua ! Nào ngờ mới đây cha em liên lạc được với hấn và mời hấn đến nhà để bàn lại chuyện hôn ước. Thế rồi cách đây ba hôm, hấn điện thoại tới nhà em hẹn 8 giờ tối...

Tuấn nghe «Mỹ Nhân Ngư» kể lê tâm sự, trong lòng càng lúc càng giao động. Chùng nghe đến câu chót chàng không còn trầm tĩnh được nữa, nắm vai nàng giục giặc hỏi:

- «Mỹ Nhân Ngư», em tên gì? Mau cho anh biết em tên gì?

«Mỹ Nhân Ngư» thấy chàng hỏi hả muốn biết tên mình, liền cười khúc khích:

- Anh làm gì anh nôn nóng muốn biết tên em quá vậy? Tên em xấu lắm đó! Em nói ra, anh không được cười nhạo em nghe? Em tên Thùy Yên, họ Nguyễn. Cái tên vừa lạ vừa nghe không đẹp phải không anh?

Nàng thở khi, nói tiếp:

- Nhưng anh hãy nghe em kể đoạn khá gay cấn này... Lúc hấn điện thoại đến nhà em, cha mẹ em và em đều có mặt. Cha em ấn « nút phát âm » máy điện thoại để mọi người cùng nghe. Thật tình em cũng rất tò mò muốn biết chàng trai khi xưa mà mình ngóng chờ tin tức hiện giờ ra sao? Trong khi cha em vui mừng nghe hấn báo tin từ Pháp đã qua tới Miami, cha vồn vã mời hấn đến nhà ở, xem hấn như người thân, như con rể tương lai, xưng gọi bác cháu với hấn, thì hấn thì dõ giọng kiêu ngạo, lạnh lùng như người xa lạ không quen biết.

«Bởi thế cuộc điện đàm chấm dứt, mẹ em hết sức bất mãn, khuyên cha em nên bỏ hôn ước. Còn em nhận ra hấn không đúng mẫu đàn ông mình mong đợi, nên phản đối cuộc hôn nhân. Nhưng cha khẳng khẳng nói: «cha không thể thất hứa với vợ chồng bạn, nên ngoại trừ hấn từ chối, bằng như hấn đồng ý cha buộc em phải lấy hấn». Em bị cha cưỡng ép, uất ức bỏ đi khỏi nhà trước giờ hẹn hấn tới. Em lấy xe chạy ra biển, trong lòng tức giận đến cực điểm nên chạy nhào ra khơi muốn mượn dòng nước chết quách cho xong. Nào ngờ «bị» anh cứu sống. Rồi cuộc tình sấm sét giữa chúng mình xảy ra...

«Mỹ Nhân Ngư» miên man kể tâm sự đời mình, không hay Tuấn ngồi bên cạnh mặt mày tái mét như người chết, tay chân rung rẩy, mồ hôi trên trán đổ ra như tắm!

Cũng may trời đã xế chiều, ngôi nhà mát không đủ ánh sáng để «Mỹ Nhân Ngư» lưu ý đến sắc diện kỳ lạ của người tình!

Nàng lại cười khúc khích kể tiếp:

- Anh biết không? Một điều mà anh không tưởng tượng được, ngay cả em cũng không tưởng tượng được, là sau khi giáp mặt hắn, không những cha em không ép em lấy hắn, mà còn thề không muốn nhìn mặt hắn! Ông tuyên bố trước mặt mẹ và em: «*thà gả em cho ăn mày, cho chà-và (người Ấn), ma-ní (người Phi), mọi đen, mọi đỏ... hay gì... gì... cũng được, miễn không là hắn!*»

Không chịu đựng được nữa, Tuấn thống thiết kêu lên:

- Trời ơi! Trời hỡi Trời!

«Mỹ Nhân Ngư» nghe chàng kêu trời với giọng bi thiết đau khổ thì bật cười khanh khách, nói:

- Sao anh lắm cảm quá vậy? Chuyện đáng vui sao anh kêu «Trời ơi, Trời hỡi» hoài vậy? Ghét anh quá hà!

Nàng vừa nói vừa chu miệng hôn trên má chàng kêu nghe «cái chóc», rồi kể tiếp:

- Tối đó em trở về nhà, nghe mẹ tường thuật cuộc giáp mặt giữa cha mẹ em với hắn, mới rõ hắn là tên thói tha bỉ ổi, vô giáo dục, không xứng con cái nhà trí thức gia giáo! Cha mẹ hắn nếu còn sống mà biết nghề nghiệp của hắn chắc cũng nhảy xuống sông xuống biển mà chết quách cho đỡ tủi nhục! Anh nghĩ coi, hắn khoe là: «*ở Paris hắn hành nghề giới thiệu gái,*

có nghĩa là nghề ma-cô, huê lợi thu được nhiều mà cuộc đời thanh thoi không cực khổ, nên rất thoả mãn». Hấn còn nói: «Nếu cha mẹ em muốn gả em cho hấn thì phải đồng ý cho em theo hấn qua Paris hành nghề đó». Mẹ em nghe những lời sòng sạo đó tức giận không chịu đựng được, ngất xỉu tức thì! Còn cha em thì mấy hôm rồi nằm dàu dàu trong phòng không chịu ăn uống. Vừa thấy mặt em, cha nói với em như vậy: «Con hãy tha thứ cho Ba vì lời hứa hoang đường đã ép con lấy một kẻ không ra gì. Từ đây con muốn giao tiếp với ai, yêu ai cha không ngăn cản nữa!». Em nghe cha xin lỗi mình với sắc mặt quá đau khổ, thật tội nghiệp. Em liền thú thật chuyện chúng mình để an ủi cha: «Ba đừng sợ con đau buồn, hay sợ con ế chồng. Con đã có người yêu. Một người con chỉ mới quen mới gặp thôi, nhưng chúng con đã bị tiếng sét với nhau. Chàng nói chàng yêu, muốn sống đời với con, muốn cưới con» Sau đó em kể cuộc gặp gỡ của chúng mình ngoài bãi biển hai hôm trước, không giấu giếm chi tiết nào.

Nàng cười cười nói thêm:

- Cũng may sau bài học ép gả con gái một cách vô lý đó, cha em dễ dãi không hỏi han thắc mắc gì về anh. Nếu không thì em cũng khó mà nói cha biết điều gì về anh, ngoài cái tên «Tuấn» anh ký trên thư gửi em trước khi rời phòng khách sạn. Anh biết không, khi cha nghe câu chuyện của chúng mình cha mừng rỡ bảo em: «Con nên đưa anh chàng ấy về nhà để ba cảm ơn người ta. May mà con được người ấy cứu sống, nếu không ba đã mất con gái yêu quý của mình vì một tên vô loại!» Nghe cha nói thế em vui lắm, định trở lại khách sạn ngày hôm sau tìm anh để báo tin mừng, mà cũng muốn đưa anh về nhà giới thiệu với cha mẹ em. Chỉ vì mẹ em chưa khoẻ hẳn nên em chờ bữa nay mới đi tìm anh.

Giọng nói của nàng vừa thanh tao vừa nũng nịu, ngay cả lời oán trách giận hờn cũng nghe đáng yêu. Nhưng mỗi tiếng phát ra khi lọt vào tai Tuấn không khác gì đường roi quất vào thân thể chàng! Toàn thân chàng bị nát như, tim gan như bể ra từng mảnh! Nỗi thống khổ không thể dung nạp thêm được nữa, Tuấn vùng đứng lên khỏi băng ghế, kêu lên:

- Thùy Yên! Anh van em! Đừng nói về hấn nữa! Hấn quả thật đáng chết! Hấn đáng chết để chuộc tội đã gây đau buồn uất hận trong lòng em và cha mẹ em.

Thùy Yên thấy chàng chấn động tâm thần, thốt lời cảm hờn, nghĩ chàng quá yêu mình nên mới có phản ứng như vậy.

Nàng cảm động đứng lên nắm tay chàng, nhỏ nhẹ bảo:

- Anh! Em sẽ không nói về hấn nữa đâu! Nhưng anh đừng vì chuyện riêng của em mà khích động tâm thần như vậy. Để em kể chuyện khác nghe vui hơn nhé?

Tuấn nhìn nàng chăm chăm một lúc vụt thở dài, rồi vòng tay ôm nàng riết vào lòng, giọng đầy cảm xúc:

- Thật tội nghiệp cho em! Vì tên côn đồ đó mà uất hận đến đổi nhào ra biển, xem nhẹ mạng sống của mình! Hấn thật đáng chết! Hấn đáng chết để đền tội với em và cha mẹ em.

Sau câu nói chàng buông nàng ra, bước gấp rời khỏi ngôi nhà mát, vì sợ nàng trông thấy những giọt nước mắt đang chảy ra.

Thùy Yên hồi hải chạy theo phía sau, miệng réo gọi:

- Anh Tuấn! Anh muốn đi đâu vậy? Chờ em với!

Tuấn dừng bước chờ nàng, nhưng không quay mặt lại. Chàng không muốn Thùy Yên trông thấy nỗi thống khổ của mình nên đưa mắt nhìn biển cả...

Ánh tịch dương đang trùm mình trên sóng nước, báo hiệu hoàng hôn. Bãi biển đã vắng người.

Thêm một ngày sắp tàn!

Bỗng nhiên Tuấn nhớ lại khoảng đời đã trôi qua... Mười bảy năm coi nhẹ chuyện hôn ước, chỉ trích cha mẹ đôi bên ngăn làm chuyện hoang đường. Giờ đây chính chàng đã tạo ra nghiệp chướng: «muốn yêu người con gái đã đính ước cũng không được! Mà muốn không yêu nàng, càng không thể!» Hoàn cảnh trở trêu này chàng phải giải quyết sao đây?

-«Mỹ Nhân Ngư» ơi, sao em lại là Thùy Yên? Thùy Yên ơi, sao em lại là «Mỹ Nhân Ngư»?

Thùy Yên đã đến bên chàng cùng với hơi thở hào hển. Nghe chàng gọi tên mình với giọng bi thiết, nàng đưa mắt nhìn chàng... bỗng biến sắc hỏi dồn:

- Anh sao vậy? Sắc mặt anh sao thảm thiết quá vậy? Phải chăng em đã nói lời gì khiến anh đau lòng?

Chàng lắc đầu, giọng rầu rĩ.

- Không phải vì em! Mà chính anh tự gây khổ cho mình. Chỉ sợ... rồi đây em sẽ khổ theo anh.

- Mà là điều gì?

Tuấn không đáp, thở một hơi dài áo nã.

Thái độ của Tuấn khiến Thùy Yên càng khẩn trương trong lòng, hỏi dồn:

- Anh! Có phải anh không còn yêu em nữa? Anh không muốn em nữa sao?

Tuấn thở ra:

- Nếu anh không còn yêu em, không còn muốn có em, thì anh đau đau khổ thế này?

- Vậy thì chuyện đời em đã được giải quyết. Đâu còn lý do gì khiến anh lo lắng chuyện chúng mình yêu nhau?

Tuấn nói gần như khóc:

- Lý do thật khó nói cho em nghe... Tâm trạng của anh hiện giờ giống như em ba hôm trước... Nghĩa là anh muốn nhảy xuống dòng nước kia hủy hoại đời mình. Khác một điều, em vì chán ghét người chồng đĩnh ước, muốn chết để khỏi phải bị cha ép hôn với hắn. Còn anh, vì ăn năn có lỗi với người vợ đĩnh ước, nên muốn chết để chuộc tội với nàng và gia đình nàng.

Thùy Yên nhíu mày hỏi:

- Anh nói thế nghĩa sao? Em nghe không hiểu gì cả!

Tuấn nhìn sâu vào mắt nàng, giọng buồn rầu:

- Thùy Yên! Em đã nghe rõ lời anh nói, em hiểu mà! Anh tin với trí thông minh của em, em biết anh là ai và hiểu tại sao khi biết tên em và chuyện đời em, anh lại khôn khổ thế này.

Dường như Thùy Yên đã hiểu thấu câu nói của Tuấn, nên nói:

- Em chỉ biết anh là Tuấn, là người em yêu mà thôi!

Tuấn tiếp lời:

- Và chắc em cũng đoán ra anh chính là... Hoàng?

Chàng nói cái tên Hoàng của mình thật khó khăn và có cảm tưởng như nhắc đến tên của kẻ thù, môi miệng khó chịu, người mệt lã, tim đau nhức!

Thùy Yên nghe chàng xác nhận Hoàng là chàng, mặt nàng không còn chút huyết sắc, toàn thân rung rẩy, lắc đầu nguây nguậy:

- Không! Anh đừng nói bậy! Anh là Tuấn của em! Còn hấn... Hấn là... Hoàng! Anh làm sao lại là hấn được chứ? Anh đừng gheo em! Em không tin đâu!

Nói nói dứt lời bật cười một tràng...

Nhưng sau tiếng cười gượng gạo đó, hai tay nàng ôm mặt khóc. Tuấn đứng lặng im nhìn nàng khóc, không dám mở miệng nói một lời dỗ dành. Bởi chàng không biết tình cảm của nàng dành cho mình hiện giờ ra sao? Thù hận oán ghét hay thương yêu?

Thùy Yên khóc một lúc buông hai tay ra nhìn Tuấn, nói trong tức tử nghẹn ngào:

- Sao anh lại khiến chúng mình khốn khổ thế này? Rồi chúng ta sẽ phải giải quyết sao đây? Làm sao em có thể đưa anh về nhà giới thiệu với cha mẹ em? Chẳng lẽ chuyện tình của chúng ta chấm dứt tại đây?

Tuấn không biết trả lời với nàng ra sao? Oan nghiệt này chàng đã gây ra, khó mà giải được!

Chàng ngùi ngùi nói:

- Thùy Yên em! Anh biết tội của anh to lớn khó thể xin em và cha mẹ em tha thứ. Nhưng có một điều em cũng nên biết là trước khi đến nhà gặp cha mẹ em, anh đã gặp em, tức «Mỹ Nhân Ngư». Sau đó tình yêu như sấm sét giữa chúng mình xảy ra... Anh tự biết anh không thể nào yêu ai khác ngoài «Mỹ Nhân Ngư». Bởi thế hôm đến nhà em, anh cố ý dựng câu chuyện nghề nghiệp xấu xa để cha mẹ em chán ghét anh mà chịu hủy hôn. Chớ nếu như anh chưa gặp em, chưa bị tiếng sét ái tình với em, thì dù anh có muốn khước từ hôn nhân cũng không nói những lời khó nghe trơ trẽn đến thế! Bây giờ anh không biết tính sao? Anh để tùy em quyết định. Em muốn anh làm thế nào, anh sẽ nghe theo, ngay cả việc đến nhà xưng tội với cha mẹ em.

Thùy Yên lắc đầu, nước mắt rơi rơi:

- Không được! Anh không thể đến nhà gặp cha em! Em biết rõ tính cha, một lời hứa hay một lời nói ông ra, ông quyết giữ đến cùng. Sở dĩ cha khư khư muốn gả em cho anh vì chữ

tín với cha mẹ anh, vì danh dự của một người luôn coi trọng lời nói. Ông đã tuyên bố không muốn thấy mặt anh nữa, thì anh không thể đặt chân vào nhà. Không cách gì khiến ông chịu nghe lời xin lỗi của anh đâu! Cho nên em biết chắc cha sẽ phản đối chúng ta lấy nhau. Chỉ còn một phương cách duy nhất là...

Tuấn tươi tỉnh sắc mặt, mừng rỡ hỏi:

- Cách nào hở em?

- Là... em chết phứt cho xong!

Nàng nói dứt câu bỏ chạy ra biển nước... Tuấn rượt theo ôm nàng giữ chặt trong tay, hôn hên nói:

Em ơi! Em chết thì anh sống để làm gì? Thôi thì hai ta cùng chết!

Cả hai ôm nhau trong nước, mắt lệ tuôn trào...

«Tình» là sợi dây oan nghiệt trói buộc hồn xác hai kẻ yêu nhau. Họ không thể sống bên nhau, nên phải chết với nhau!»

Thùy Yên kéo chàng lội phăng ra xa...

Tuấn đã dọn sẵn cái chết, lẳng lặng bơi theo nàng... Thành linh Thùy Yên vụt thét trong sóng nước:

- Anh ơi! Chúng ta hãy mau lội vào bờ. Em đã từng nói với anh, em không muốn mang tên «Mỹ Nhân Ngư» vì không muốn làm «người cá» chìm thân trong nước, mà em muốn là

«con người sống trên mặt đất» với anh. Anh là Tuấn, người em yêu. Hãy quên đi cái tên Hoàng rắc rối kia đi! Ngày xưa các cô gái vì chữ «Tình» phản đối cha mẹ cuốn gói theo trai. Em sống thời đại này, trên đất nước với tư tưởng phóng túng tự do này, chẳng lẽ em còn câu nệ qui tắc lễ giáo mà không vì chữ «Tình» làm cái việc «cuốn gói theo anh» sao? Phải! Em đã quyết định theo anh về Paris, rồi gửi thư báo tin với cha kể rõ sự tình... Nếu cha mẹ em không chấp nhận anh thì chúng ta vẫn kết hôn. Em tin khi chúng ta có con, cha mẹ em có cháu, chắc chắn sẽ tha thứ tội chúng ta.

Câu nói của nàng đã mang họ xa lìa cõi chết, trở về cõi đời!

«Tình» cũng là sợi tơ hồng êm ái trói buộc cuộc đời hai kẻ yêu nhau. Họ không thể chết bên nhau, vì họ phải sống cho nhau!»

HuỳnhDung